

Bất An Sáo Lộ Xuất Bài

Contents

Bất An Sáo Lộ Xuất Bài	1
1. Chương 1 - Duy Mỹ Tình Cờ Gặp Gỡ	1
2. Chương 2 - Cuộc Sống Hạnh Phúc	4
3. Chương 3 - Miễn Cường Thích Ứng	6
4. Chương 4 - Lúng Túng Gặp Lại	8
5. Chương 5 - Quan Hệ Chuyển Biến	10
6. Chương 6 - Người Vợ Tập Kích	12
7. Chương 7 - Bắt Gian Tại Trận	14
8. Chương 8 - Hồi Ưc Dương Vĩ	16
9. Chương 9 - Kết Thúc Hôn Nhân	18
10. Chương 10 - Vui Mừng Tết Đến	20

Bất An Sáo Lộ Xuất Bài

Giới thiệu

vào một buổi chiều dưới cái ánh mặt trời xán lạn, Trần Nhị Dát như thường ngày ngồi ở trong phòng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-an-sao-lo-xuat-bai>

1. Chương 1 - Duy Mỹ Tình Cờ Gặp Gỡ

Năm đó bọn họ 18 tuổi.

“Ngày hôm nay lớp chúng ta sẽ có một người bạn học mới chuyển tới, Ngụy Đại Pháo, đi vào em, hướng về đại gia đình lớp ta giới thiệu một chút về mình”, cô giáo Trương ôn nhu hướng hẳn nói.

Khoảnh khắc Ngụy Đại Pháo bước vào phòng học, tất cả nữ sinh hầu như viên mắt rạn nứt, máu nóng ào ào đổ xuống. tất cả nam sinh đều cảm giác được nồng đậm khí tức nguy hiểm bên người, không người nào

có thể hình dung hần đẹp trai đến mức nào, thân cao 1 mét 85, hai chân thon dài, thân hình xinh đẹp cơ bắp, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, sống mũi anh tuấn, môi mỏng khiêu gợi, đôi mắt tiếng vỗ tay của mọi người, hần khẽ nhếch khóe miệng, hết thấy đều là hoàn mỹ như vậy.

“Tôi nói không cần như thế đi, ngày mai phỏng chừng tất cả mọi người nhằm vào chúng ta hỏi thăm rõ rõ ràng ràng.” Nếu có sự cho phép của cô giáo chúng ta sẽ nói chuyện say sưa với nhau một chút nhĩ.

vừa rạng sáng ngày thứ hai, trong sân trường đều là tiếng bàn luận về Ngụy Đại Pháo,

“Ai, tôi nghe nói cha hần mở một cửa hàng bánh rán Hoàn Dương lớn thứ ba trên phố, mẹ thân thể mẹ hần là người chuyên kinh doanh măng tây.”

“Oa, hần không phải là kim cương Vương lão ngũ à!” “Các người nghe nói không? Ngụy Đại Pháo thật ra là tổng cửa hàng buôn bán đồ lót trên Hoàn Dương , thật là xa xỉ a!”

Những câu nói này Ngụy Đại Pháo đều nghe vào trong tai, bất quá hần cũng không có đặc ý, hần nhìn thấy ngày hôm qua đi học người thân hình nhỏ gầy ngồi ở phía trước, hần gọi Trần Nhị Dát đi, liếc qua đồng sách vở thấy, hần đi lên phía trước, từ bên cạnh hần tiêu sái đi qua, hần không có bất chuyện, hần là hi vọng Trần Nhị Dát có thể thụ sủng nhược kinh gọi lại hần, nhưng mà Nhị Dát phảng phất giống như một người mù vậy, tiếp tục đi tới.

Ngụy Đại Pháo bị người lơ rất không vừa ý, liền ý định va vào Nhị Dát, ai biết Nhị Dát yếu đuối mong manh và một cái nhẹ đã bị đánh bay lên, sau lại bị đánh tới bên cạnh một cái cây, đàn hồi trở về, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Ngụy Đại Pháo bay lên trước, tay vững vàng tiếp được Nhị Dát, sau đó do lực bật quá lớn, hai người cùng ngã chống vó ở trên hành lang trường học, Ngụy Đại Pháo đặt ở trên người Nhị Dát, tay vừa vịn đặt tại ngực Nhị Dát.

“Ầm – ầm – ầm” nương theo hành động đó là tiếng tim đập nhanh chóng, Nhị Dát trên mặt nổi lên một vết phấn hồng, sau đó màu sắc càng ngày càng đậm, biến thành dung tục đỏ thắm, sau lại biến thành màu tím, sau đó cả người trên mặt đều đã biến thành đen thui, hần thật không tiện cười cười, lộ ra hàm răng vàng, Ngụy Đại Pháo trong mắt như vậy lại thanh tân cùng thoát tục, Ngụy Đại Pháo lập tức liền thất thần.

“cậu vẫn tốt chứ?” Ngụy Đại Pháo vội vàng từ trên người hần bò lên, Nhị Dát cũng vội vàng từ trên mặt đất đứng lên.

Ngụy Đại Pháo bỗng nhiên phát hiện Nhị Dát cánh tay mài hồng, huyết vươngung chảy ra. Hần lập tức hoảng hồn, không biết tại sao trong lòng sẽ có một ít nỗi đau mơ hồ, hần kích động dùng sức nắm vết thương Nhị Dát, “Không sao chứ, cậu không sao chứ!”

Lần này Nhị Dát nguyên bản lỗ hồng rất nhỏ lập tức rạn nứt, huyết trào ra, Ngụy Đại Pháo sợ hần sợ hãi, liền dùng miệng hút, hần vốn là rất chân tâm, nhưng hần thực sự không chịu được mùi vị máu lớn như vậy, nhin không được liền phun toàn bộ ra ngoài, hần không cam lòng, vừa hút vừa phun, qua mười mấy lần, hần rốt cục cũng quen, hần phát hiện mùi vị Nhị Dát lại thơm ngọt như vậy, hần giống như một quỷ hút máu bình thường tham lam hút trong mười phút, sau đó Nhị Dát ngã oặt ở trong lòng ngực của hần, “Nỗ lực nửa ngày vẫn là kinh sợ đến ngất a ”

Ngụy Đại Pháo đem Nhị Dát khiêng trên vai, như dũng sĩ chống lũ cứu tế mà nhằm phía bệnh viện đi đến, trên đường hần cảm giác Nhị Dát nhẹ như thế, nhẹ đến mức khiến tâm hần đau, hần đi tới cửa bệnh viện đã hô to “Bác sĩ, bác sĩ!”

Một tên hộ sĩ chạy tới, nhìn thấy Ngụy Đại Pháo mặt một hồi đã đỏ, e thẹn nhẹ nhàng đến trước mặt hần, nhân nhó nói: “tôi dẫn cậu đi, có thể cậu phải đem số điện thoại nói cho tôi biết.” “Biết rồi, nhanh.” Ngụy Đại Pháo đã không rảnh quan tâm chuyện khác, tùy tiện đáp ứng.

“Không có việc lớn gì, chính là mất máu quá nhiều dẫn đến thiếu máu, tôi cũng không thấy hần có vết thương?”

“Ngài nhìn, cái này ” Ngụy Đại Pháo chỉ về cánh tay Nhị Dát, “Làm sao cho hần tự động khép lại?” Ngụy Đại Pháo âm thầm cao hứng, lần này ngay cả khâu cũng không cần.

“Há, là công năng nướót bọt, rất tốt, các cậu rất hiểu việc, trong nước bọt diện có thật nhiều công dụng, uống lâu dài eo cũng không đau, lưng cũng không đau đớn, một hơi có thể leo lên năm tầng, không lao lực, khanh khách. . .” Bác sĩ còn đang tự mình say sưa, Ngụy Đại Pháo đã ôm Nhị Dát đi ra ngoài.

“Ai, cậu chờ một chút, vừa nãy cậu đáp ứng nói cho tôi biết diện thoại. . .” Cô gái đuổi đến.

“Há, nhớ rất tốt, 10086.”

Thiếu nữ còn đang trong thất thần, đã vội vàng ghi lại, cũng không hỏi nhiều, quay về phía bóng lưng bọn họ đã đi xa gào thét: “Ta tên Lưu Phi Dao, nữ, 21 tuổi, đến từ thành phố lớn Hành Dương hoa loa kèn, thôn rãnh nước,xóm bản thỉu , đến nay chưa kết hôn...”

Ngụy Đại Pháo trực tiếp đem Nhị Dát ôm vào trong nhà mình, trời cũng khá nheo tối, hần cũng không biết địa chỉ gia đình Nhị Dát, nhìn trong Nhị Dát nhỏ gầy trong lồng ngực chẳng khác nào một con chuột chết, ngủ đến say mê như vậy, yên tĩnh như vậy, phảng phất giờ khắc này xung quanh tất cả cũng không còn tồn tại, chỉ còn lại hai người bọn họ. Xác thực, cái cảm giác này cũng đã trả cái giá thật lớn – và phải cột điện cao thế.

Cú va đập này không nặng lắm, Nhị Dát tỉnh rồi, còn đang buồn ngủ nhìn Đại Pháo, suy nhược mà nói: “Ôm chặt tôi, tôi lạnh quá”, Đại Pháo nước mắt lập tức đã chảy xuống, không hiểu tại sao, người này lại muốn bảo vệ hần, cho dù là một nam nhân. Nhị Dát lập tức hoảng rồi, “cậu tại sao khóc?”

“tôi chỉ là cảm thấy hoàn cảnh này rất lạnh mạn, bỗng nhiên sản sinh một loại tình cảm, tôi cảm giác mình thật thiện lương, tôi thật là cảm động a, ô ô...” Nhị Dát cũng bị hần đánh động, nhìn hần ngơ ngẩn cả người.

Vào đến nhà, Nhị Dát muốn xuống, Ngụy Đại Pháo không chịu, “cậu đi được không à ”

“cậu coi tôi là cái gì? tôi cũng không phải người già yếu bệnh tật, tôi muốn xuống, tôi muốn đi nhà vệ sinh.”

Ngụy Đại Pháo lúc này mới buông tay, chờ Nhị Dát đi nhà vệ sinh trở về, phát hiện Ngụy Đại Pháo muốn rửa ráy, “cậu có áo ngủ không? tôi muốn thay quần áo, đã một tháng không rửa ráy, cũng không thay quần áo rồi.”

“cậu thật là sạch sẽ, tôi hai tháng không giặt đồ, hơn nữa không phải mỗi lần tắm đều thay quần áo.” Nhị Dát thật ngại ngùng không tiện nói: “Mọi người đều nói tôi có bệnh thích sạch sẽ, tôi cũng không muốn.”

Ngụy Đại Pháo ném cho Nhị Dát một bộ áo ngủ, Nhị Dát vừa nhìn, lại thấy bộ áo lớn, thuần bông, mặt trên có thêu hai đóa hoa đỏ thắm, còn có ba con uyên ương, lại rất thời thượng, Nhị Dát âm thầm nghĩ, “Có điều tại sao là ba con uyên ương a?”

“Này, bà nội tôi nói nhiều con mới náo nhiệt, đã thêu một con,sau đó bà liền thêu thêm hai con nữa.”

Ngụy Đại Pháo đối với Nhị Dát nói: “Bằng không chúng ta cùng nhau tắm đi, tôi cũng giúp cậu xoa xoa.” Nhị Dát mặt lập tức đã đỏ, nhưng hần không nghĩ Ngụy Đại Pháo biết ý nghĩ xấu xa của mình. Liền đáp ứng.

Đến phòng tắm, Ngụy Đại Pháo không chút do dự mà cởi hết hết thấy quần áo, Nhị Dát không dám nhìn hần, chính mình chậm chạp không dám thoát, khi Ngụy Đại Pháo lại đây đập hần, hỏi tại sao không thoát, Nhị Dát bỗng nhiên thấy được hạ thể của hần, trời ạ, to... To lớn, cái vật thật lớn, vừa nghĩ tới chính mình lập tức liền xấu hổ không chịu nổi.

“cậu làm phiền cái gì” Ngụy Đại Pháo thúc hần, kỳ thực hần đã sớm đem phản ứng của Nhị Dát thu hết đáy mắt, chỉ là bỗng nhiên nổi lên hăng hái đùa giỡn hần mà thôi.

“Không. . . Cái gì” Nhị Dát hoang mang che giấu, cũng chậm nuốt nuốt nước bọt rồi từ từ cởi ra, Ngụy Đại Pháo đánh giá thân thể của hần, vòng eo trắng nõn gầy gò, bắp đùi, còn có cái mông vênh lên, lập tức miệng khô lưỡi khô, cả người khô nóng, xong, nếu để cho hần phát hiện bản thân đối với hần có phản ứng vậy thì phiền phức, Đại Pháo lập tức chạy đến dưới vòi nước, dùng nước mãnh liệt xả xuống giảm phản ứng nơi hạ thể của chính mình. Một hồi lâu mới bình ổn trở lại.

Bỗng nhiên Nhị Dát không cẩn thận trượt chân, vừa vịn sượt qua thân thể Đại Pháo, Đại Pháo đem hần ôm lấy, như vậy không nhúc nhích, Đại Pháo bỗng nhiên phát hiện Nhị Dát bị nước ướt nhẹp lông mi lẳng

lặng kề sát ở mí mắt trên, không kim lòng được hôn lên, sau đó phẫn hận một phát không thể thu thập, đi xuống đến miệng môi, sau đó cái cổ, ngực, hai người đều rất kích động, đợi đến lúc tách ra hai người đều thở hổn hển, mỗi một chỗ thân thể hai người đụng chạm đều đỏ lên, ma sát quá địa phương đã ngâm trong bùn, hai người đều hài lòng nở nụ cười, nắm bùn lên hướng về đối phương ném đi, đùa không còn biết trời đất, có một nắm bùn được ném đến bên mép Đại Pháo, ai biết Đại Pháo lại lè lưỡi liếm, hắn nói chỉ cần là đồ vật của Nhị Dát hắn đều muốn ăn nhất kiên mạt tịnh. Nhị Dát then thùng nhưng trong lòng cũng âm thầm cao hứng.

Kết quả một lần tắm giặt sạch sẽ đến 2 giờ, đợi được lúc bọn họ vừa ra tới, hai người màu da đều thay đổi, Đại Pháo biến trắng, Nhị Dát vốn là trắng, lại thả dưới hai cân bùn, trắng đều trong suốt, xem Đại Pháo hận không thể ăn vào : không nghĩ nếu đem thịt non trên người đều cắt đi, từng mảnh từng mảnh đặt trong cái mâm, thêm một ít nước tương, lại thêm chút bột ngọt, chao, mùi vị thật tốt, hơn nữa chỉ mình hắn có thể hưởng dụng.

Hai người ngủ ở trên một cái giường, vốn là củi khô chạm ngọn lửa hừng hực, khẳng định sẽ bốc cháy, hai người đã không thể khống chế mà dựa sát vào nhau. Nói chung, đêm hôm ấy, hai thiếu niên hoàn thành một lần từ nam hài lột xác thành nam nhân.

2. Chương 2 - Cuộc Sống Hạnh Phúc

Từ đó về sau, Đại Pháo cùng Nhị Dát gần như cả ngày dính vào nhau. Khiến rất nhiều nữ sinh yêu thích Đại Pháo đều không có cơ hội thân cận hắn, hai người không dám công khai tình cảm của chính mình, biết rất nhiều người sẽ nghĩ bọn họ là quái vật, chỉ có thể yêu trong im lặng, yêu trong tối không dám công khai.

Hai người ra ngoài trường ở, tìm một mái nhà tạm bợ để sống. Đó là một ngôi nhà không có cửa sổ, không có cửa chính, chỉ có cái hàng rào sắt bao quanh nhà, hắn mỗi ngày đều từ hàng rào sắt chui ra, bởi vì bọn họ không muốn bị người khác quấy rối. cũng từ đó, hai người bắt đầu cuộc sống ở chung. Nhị Dát làm cơm Đại Pháo dọn củi, Nhị Dát dệt vải Đại Pháo đi săn.

Kỳ thực Đại Pháo cũng không muốn làm việc chân tay, bọn họ ngay từ đầu đã phân công công việc, Đại Pháo cứ nhất mực tranh việc nấu cơm, hắn nói khói dầu mỡ sẽ làm đen mặt Nhị Dát. Nhị Dát ngọt ngào gật đầu đáp ứng. Bọn họ đi đến mấy sạp hàng bán ven đường mua thức ăn. Mua 10 quả cà, một giỏ cà chua, 5 cân trứng gà. Còn có 6 cái súp lơ. Nhị Dát oán trách Đại Pháo quá lãng phí, Đại Pháo lại nói đến thời điểm đó còn không chừng chưa đủ ăn ấy chứ.

Về đến nhà, Nhị Dát hạnh phúc ngồi ở trên ghế chờ Đại Pháo làm cơm, chỉ chốc lát hắn nghe thấy được một luồng nồng đậm khí than, hắn lập tức nghĩ tới việc phải mở cửa sổ ra, lại chợt nghĩ nhà cũng không có cửa sổ a. Hắn vọt vào trong bếp, nhìn thấy Đại Pháo làm bánh màn thầu, không nói hai lời, cầm lấy bánh màn thầu như hàng rào sắt thẳng hướng ném tới, mới hai lần, hết thấy hàng rào sắt đều đứt đoạn.

Gió to ô ô thổi tới. Khí than lập tức bị thổi tắt. Nhị Dát lúc này mới phát hiện Đại Pháo đang nằm trên đất, hắn cuộn mình. Trong tay còn vẫn vững vàng nắm cái xẻng cùng chảo có cán. Tóc thẳng đã biến thành tóc quăn, còn có những giọt dầu tí tách rơi xuống.

Nhị Dát cực kỳ đau lòng, nhưng hắn vẫn rất lý trí, hắn đem miệng mình nhắm ngay miệng Đại Pháo, bắt đầu làm hô hấp nhân tạo. Mãi đến tận lúc đem cái bụng Đại Pháo thổi thành cái trống mới thôi, Đại Pháo lúc ấy mới chịu tỉnh lại.

Tỉnh lại Đại Pháo như một con Giao Long, bay lên vui sướng. Quơ cái xẻng cùng chảo có cán. Tiếp tục xào cái thứ đã đen sì sì không biết món đồ gì ở trong nồi. Miệng lẩm bẩm.” Oan ức tình, còn không mau hiện ra nguyên hình. Người vốn là 10 cái cà hóa thân. Vì sao phải co lại uể oải như vậy. Oa ha ha ”

Nhị Dát nhìn thấy Đại Pháo bắt đầu sinh long hoạt hổ, đứng ở bên cạnh vui mừng nở nụ cười. Hắn nhìn Đại Pháo đứng ở trước kệ bếp, bóng người thon dài lượn lờ bên trong làn khói bếp phảng phất như một

vị tiên nhân, cánh tay mạnh mẽ thuần thực khuấy động, trong nồi truyền đến một trận xào nấu cùng với thanh âm “Thử thử”, nghe vào trong tai Nhị Dát chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang.

Hắn như mê như say, tuy hắn vẫn không nở lòng ly khai nhà bếp, nhưng vẫn quyết định quay lại ngồi ở trên ghế chờ đợi. Một mặt là bởi vì hắn tin tưởng Đại Pháo, mặt khác bởi vì hắn đứng ở đó mà trên người đã bị món ăn đang xào quăng xuống 23 nơi, trong đó còn không khách khí mà tiến vào trong miệng, Nhị Dát sợ chính mình ăn no trước rồi một lát không thể cùng Đại Pháo ăn bữa ăn hạnh phúc.

“thức ăn tới rồi đây ——” theo một tiếng thật thét to thật dài vang tới, Đại Pháo đem món ăn cùng chiếc lọ gia vị mang tới.

“thịt kho tàu!” trong cái tô to chỉ thấy những vật thể đen sì sì, Nhị Dát hưng phấn gấp lên, nhưng tất cả cả đều dính vào nhau, Đại Pháo không nói gì, chỉ chỉ cái bát bảo người ăn, ta đã đều ăn no.

Nhị Dát tinh tế nhai, phát ra tiếng lanh lảnh cùng thanh âm hồi hộp hồi hộp, Nhị Dát cười nói: “Người còn mua xương sườn, tại sao không nói cho ta, muốn cho người ta kinh hỉ sao?” Nói xong còn không không ngại ngừng cúi thấp đầu xuống.

Đại Pháo oan uổng kêu to: “Không a, ta vừa này là xào cà a!”

Hắn cùng Nhị Dát đồng thời chạy vào nhà bếp, Nhị Dát lập tức gần như thấy được nồi rau xào đã trở nên nhỏ bé mỏng manh trong suốt, hắn nhất thời rõ ràng. Hắn quay đầu, sắc mặt biến màu xanh, toàn thân đều run rẩy kịch liệt.

Đại Pháo xưa nay không gặp hắn nộ hỏa công tâm như vậy, nhất thời cả người rối loạn, bần bệ đỡ lấy Nhị Dát, giúp hắn thuận khí.

Nhị Dát khóc thút thít nói: tại sao? Tại sao phải đối với ta như vậy? Coi như vì cho ta tu bổ cũng không có thể lãng phí như vậy a! Đối người như vậy không công bằng. Nồi là của hai người chúng ta, ta không muốn người làm thương tổn tới chính mình.”

Đại Pháo nhất thời rõ ràng, đem Nhị Dát ôm thật chặt vào trong lòng. Nửa ngày không nói ra được một câu.

Sau đó Đại Pháo lại từ trường học trộm một ống nghiệm nấu cơm, hai ống nghiệm nấu canh. Đương nhiên chỉ dựa vào điểm ấy bọn họ chắc chắn ăn không đủ no, Đại Pháo liền như hiến vật quý từ phía sau lưng biến ra món rau trộn súp lơ, trong tay chính là toàn bộ súp lơ, mặt trên rắc một ít muối, rưới nửa chén nước tương, bên trên bỏ thêm vài cọng hành lá với vài lát gừng. Đủ mọi màu sắc chẳng khác nào một cây thông noel. Ở trong mắt Nhị Dát đẹp để không gì tả nổi.

Bữa cơm kia ăn xong miệng hai người đều biến thành màu đen, làm bọn họ rất thỏa mãn. Nhưng mà Nhị Dát cũng không để cho Đại Pháo làm cơm nữa, hắn nói Đại Pháo làm mỹ vị như vậy sẽ làm hư dạ dày chính mình, hắn sợ chính mình sẽ có thói quen ăn cơm của người khác, hắn sợ có một ngày Đại Pháo không còn nấu ăn cho hắn, hắn sợ thói quen sẽ hại chết chính mình. Đêm đó bọn họ lại triền miên một đêm, xem như Nhị Dát cảm ơn món ăn của Đại Pháo.

Nhị Dát bình thường ở nhà đều luôn thích việc trang trí lại ngôi nhà của mình, nguyên bản gian nhà bình thường u ám bị Nhị Dát hoá trang giống như một lễ đường, bốn tám bàn trộm từ trường học về Đại Pháo dùng keo 502 dính vào nhau, mặt trên lên tấm thảo màu đỏ sẫm làm cái đường lớn, cái ga trải giường là đồ hồi môn của bà ngoại Đại Pháo khi kết hôn, sau đó bà ngoại chết, Đại Pháo cũng không mang ga giường này đi đốt.

buổi tối Nhị Dát làm tổ ở trong lồng ngực Đại Pháo nói: “Đại Pháo ca người thật xa hoa, nhà ta đều không có một tấm vải nổi liền dài như vậy a.”Đầu giường có một cái ghế, đó chính là do Nhị Dát từ trường học trộm về, mặt trên đặt một cái đèn dầu diesel, mặt trên Nhị Dát chính treo rất nhiều ngôi sao nhỏ do chính mình gấp. bên cạnh đèn dầu, chính là bộ lễ phục của bà ngoại Đại Pháo được sắp xếp ngay ngắn. Bây giờ đó là Đại Pháo đưa cho Nhị Dát làm tín vật đính ước.

Đến mùa hè muối đặc biệt nhiều, buổi tối Đại Pháo gần như thức trắng đêm giúp Nhị Dát đuổi muỗi, có một ngày bị Nhị Dát phát hiện, chết sống không chịu để Đại Pháo hi sinh như vậy, Đại Pháo liền nói, chúng ta đem toàn thân đều tiến vào trong chăn, muỗi không phải không vào được sao?

Dứt lời hai người bọn họ cùng tiến vào trong chăn, trong chăn tối đen như mực, tiếng hít thở hai người giờ khắc này nghe thật rõ ràng, ở trong bóng tối, Đại Pháo hôn miệng Nhị Dát, hút lấy hút để. Cảm thấy thật là thơm ngọt. Sau đó liền không nhịn được vói tay xuống dưới, sau đó nữa các người biết chuyện gì xảy ra rồi. Ta cái gì cũng không nói.

Chờ đến bọn họ từ trong chăn thoát ra, đom đóm đã bay đi vào. Nhị Dát cảm giác suy yếu chăm chú nắm lấy quần áo Đại Pháo: " người xem, đạo cao một thước ma cao một trượng, chúng ta chui vào, những kia muỗi gần như đốt đèn lồng tìm chúng ta kìa."Ha ha" Đại Pháo cười cười Nhị Dát đáng yêu, nhéo mũi của hắn, cười nói: "Thằng nhóc ngốc, đây không phải là muỗi, đó là những con nít mới sinh ra, không đốt người!"

Ở trong trường học, hai người giả dạng làm anh em tốt, chính là không thể cùng một chỗ, có một ít nữ sinh viết thư tình còn muốn Nhị Dát chuyển giao cho Đại Pháo, Nhị Dát đương nhiên sẽ không chuyển giao, hắn còn tự mình viết thư từ chối gửi trở về. Hắn đem mình nói thành là Đại Pháo, nói mình có bệnh truyền nhiễm, người khác chỉ cần cùng mình quan hệ sẽ đại tiểu tiện không khống chế. Đại Pháo sau khi biết âm thầm lấy làm kỳ quái, cảm giác mình quả nhiên không có nhìn lầm người.

Ngày đó Đại Pháo buổi chiều tan học, phát hiện không gặp Nhị Dát, hắn điên cuồng đi khắp nơi tìm hắn, sau đó phát hiện Nhị Dát đang ở dưới một cái lều cũ kỹ, mặt đầy xanh tím ngồi chồm hổm ở đó, có một người thấp bé đứng bên cạnh hắn đẩy xe công thức một, cách đó không xa có một người cao ráo vừa cường tráng vừa lạnh lùng nhìn bọn họ, Đại Pháo nhất thời rõ ràng, nhất định là cái người đẩy xe công thức một đánh Nhị Dát, to con bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt.

Hắn không nói hai lời, như mãnh hổ gần như vọt tới, ra sức cướp đi xe đạp, ném xuống đất phát rồ rồi điên cuồng mà đạp, dường như thấy đã hả giận, hắn vừa nhảy đến đầu xe, đem xe văng xuống. Chân đạp một phát khiến xe trượt một khoảng dài. Xe sọt, rổ đánh thành một mảnh, xe vòng thành cuộn. mọi việc xong xuôi. Hắn mới đau lòng chạy đến trước mặt Nhị Dát, vuốt mặt của hắn, ôn nhu nói: "Đừng sợ, ta đã giúp người giáo huấn người kia."

"Người tại sao muốn phá xe của hắn, to con kia đánh ta, hắn là lại khuyên hắn, hắn còn giúp ta đấy!"

Nhìn thấy mình đánh sai người, Đại Pháo lập tức gần như choáng váng, vội vàng xin lỗi, sau đó không quên duỗi ra ngón giữa, khiêu khích đối với người to con nói: "Nhìn thấy không, chiếc xe đạp này, người phải nói là của người. Như vậy người đã chịu trừng phạt rồi, ha ha. . ."

Nói xong cũng cùng cười với Nhị Dát rồi dắt tay nhau đi. Người to con kia, chính là Dương Vĩ, bọn họ là lão đại của trường cao trung. Nhuộm tóc cực kỳ cá tính. Màu sắc từ trái hướng sang phải là: đỏ, cam, vàng, xanh, xanh tím, từ phải đi về phía trái là: xanh tím, cam, vàng, xanh nhạt, đỏ. Hắn thường thường cầm một cái dao phay ở ven trường học, tình cờ còn có thể điên cuồng múa kiếm một thời gian. Ngay cả lãnh đạo của trường đều kỵ hắn mấy phần.

Tháng ngày cứ như vậy không mặn không nhạt trôi qua, bọn họ vẫn hưởng thụ, vẫn biết rõ sinh hoạt của nhau, tuy rằng không có ai chúc phúc bọn họ, nhưng bọn họ vẫn không thấy có gì phải thay đổi : không thêm khát, họ, chỉ cần có nhau là tốt rồi.

Ngày đó là lễ tình nhân, hai người cùng nhau ở nhà. Bọn họ đều cho đối phương một đóa hoa loa kèn đang nở rộ.

Nhị Dát nói: "Người chính là con rồng của ta, ta yêu người ỷ lại người."

Đại Pháo nói: "Người chính là con trùng của ta, ta sủng người bảo vệ người."

3. Chương 3 - Miễn Cường Thích Ứng

Kỳ thi đại học gần đến gần, hai người vì tương lai của bọn họ nên cực kỳ bận rộn, vào ngày thi đại học ngày ấy, Nhị Dát làm cho Đại Pháo một bàn ăn ngon, Nhị Dát lên đến trên đùi Đại Pháo, dúm đầu vào Đại Pháo

làm nũng: Đại Pháo Đại Pháo ta hỏi người, không cần nhiều lời thề non hẹn biển, nếu người một ngày cất cách bay cao. Người có hay không đem ta vứt bỏ?”

Đại Pháo lập tức giơ tay lên xin thề: ta nếu tương lai vứt bỏ người, ta ngày hôm nay thi đại học đều không thuận lợi, tiêu chảy kéo đến mất trợn trắng. Tương lai của ta trưởng thành sẽ không bình thường. Không mang thai không có dục vọng “Được rồi, ta tin tưởng người còn không được sao? Đừng nói những lời không may mắn, ăn cơm đi!”

Buổi chiều thi thi toán học, Đại Pháo mới vừa làm được một nửa, nhưng ở đang lúc lại muốn đi nhà vệ sinh, hần ngẩng đầu ánh mắt chớp chớp nhìn giám thị lão sư, nói rõ tình huống của chính mình, lão sư từ lúc bắt đầu thi đã phát hiện ra đại soái ca, không nghĩ tới còn có cơ hội cùng hần nói chuyện.

Đại Pháo không có thời gian thưởng thức cái bản tính động vật mê gái của mình, liền hướng lão sư nói mình cũng đã muốn tụt quần rồi, nhanh cho ta đi tẩy rửa vệ sinh được không a?

Nữ lão sư vừa nghe thề mặt gần đỏ, liếc mắt đưa tình nói: “Liền không cho người đi!”

Đại Pháo nói: “Người không cho ta đi ta liền giải quyết ngay trong bao bây giờ.” Nói xong như mãnh hổ thả về núi rừng cứ thế xông ra ngoài. Đến WC lại điên cuồng tiêu chảy, hần cảm giác như muốn đem lục phủ ngũ tạng lôi ra ngoài.

Hần vì muốn giảm bớt áp lực của mình, ở WC rên rỉ rồi dần hét lên thành tiếng để giảm bớt áp lực: “phân vướng vào ống quần, mồ hôi ướt đầm y phục, ta không biết người là ai, nhưng ta biết người vì ai mà đến a. thắm..

Bỗng nhiên hần nhớ tới buổi trưa hôm nay Nhị Dát nói với hần một câu: “Người học tập tốt như vậy, nhất định sẽ thi tốt hơn ta, nhất định có tiền đồ hơn ta, tương lai người còn muốn ta sao?”

Không thể, không phải là hần, Đại Pháo muốn đánh tiêu ý nghĩ của mình, chúng ta yêu nhau như vậy, nhưng hình ảnh Nhị Dát cùng mình ăn cơm cứ hiện lên trước mắt.”Không ——! ! !” Đại Pháo ở WC thống khổ gào thét, cuối cùng bị thanh tra đi kiểm tra kéo ra ngoài.

Về đến nhà, Nhị Dát phát hiện sắc mặt Đại Pháo tái nhợt, muốn tiến lên dìu hần, Đại Pháo không để ý đến hần, hần đem túi sách đặt ở trên ghế. Thẳng đi tới hàng rào sắt, thê thắm hát lên, âm thanh thê thắm cực kỳ. khiến người rơi lệ.

” phân vướng vào ống quần, mồ hôi ướt đầm y phục, ta không biết người là ai, nhưng ta biết người vì ai mà đến a.”

Nhị Dát thở dài một tiếng, nhảy nhót nhót nhót đến trước mặt Đại Pháo, hỏi hần đến cùng là làm sao vậy? Làm sao về nhà lại hét như điên thế. Đại Pháo bị ai xoay người, hai mắt không có tiêu cự nhìn chằm chằm Nhị Dát, nước mũi chảy ra hần cũng không lau, rốt cục hần lấy dũng khí há miệng ra, nước mũi chảy vào trong miệng.

“Người buổi trưa hôm nay cho ta ăn cái gì?”

Nhị Dát buồn bực, hần tại sao hỏi như vậy? Đại Pháo nói: “Người có biết hay không ta ngày hôm nay vào thời điểm làm bài thi bị tiêu chảy đến mất trợn trắng, tiền đồ của ta a, ta muốn mua mấy giảm xóc a, tương lai của ta, ảo tưởng của chúng ta sẽ mua phòng gạch phòng đẹp a. Người biết không? Ta muốn mua cho người cái nhẫn đồng a, để người không phải mang cái nhẫn hợp kim nhôm thau pha trộn như thế, cũng bởi vì người, vì người ích kỷ nên mọi thứ đều bị pha hủy rồi.”

Nhị Dát lập tức rõ ràng, nguyên lai hần hoài nghi chính mình hạ độc, hần thống khổ nhìn Đại Pháo: “Lẽ nào ta còn không trọng yếu bằng phân ngâm trong người người có phải hay không?”

Đại Pháo ngẫm lại cũng đúng, cũng không có phản bác.

Hần không nói gì khiến mặt Nhị Dát lập tức trở nên giống trát phân, hần thống khổ lùi về sau, run rẩy vai, như một con la bị sét đánh trúng. Cuối cùng bị vướng vào cái thùng đựng gạo phía sau, hần không có đứng lên, hần hi vọng Đại Pháo có thể giống như trước đây sốt ruột nâng hần dậy, nhưng mà đợi nửa ngày đều không có. Nhị Dát nằm ở nơi đó nhắm mắt lại nghĩ về quá khứ của bọn họ, càng nghĩ càng thống khổ, cuối

cùng hần tuyệt vọng, nằm trên đất ngủ. Chờ hần tỉnh lại cũng đã là sáng sớm ngày thứ hai, Đại Pháo đã sớm không còn bong bóng.

Sau đó kết quả thi đại học được thông báo, Đại Pháo chưa hề mở ra gần như đã nhét vào trong miệng. Hần muốn đem tất cả những thứ này đều văng vào trong bụng. Sau đó tiêu hóa, tiêu hóa, hết rồi thanh xuân hoa nở hoa tàn, tiền đồ một hồi mùa xuân mộng.

Năm đó Nhị Dát đậu vào trường đại học hạng hai, nhưng vẫn là đi xa rồi, Đại Pháo lựa chọn nhập học, hai người mỗi người đi một ngã.

Ngày đó bọn họ đồng thời về tới phòng đã từng thuộc về bọn họ, rất nhiều hồi ức ở bên trong, ánh sáng vàng chiếu vào nơi này hiện lên vẻ đẹp nhu hòa, ghi chép năm tháng trôi qua của hai người.

“ngọn đèn dầu người đem đi đi! Đáng giá tiền nhất, người không cần cảm tạ ta, nhớ kỹ đến nơi đó hãy sống thật tốt” Đại Pháo trước tiên đánh phá lúng túng.

Nhị Dát khóc lóc mang cái đèn bỏ vào trong túi. Hần cẩn thận từng li từng tí một hỏi: dạ phục nãi nãi của người ta có thể mang đi sao?”

Đại Pháo không hề nói gì, chỉ là yên lặng gật đầu một cái. Hần sợ chính mình nói thêm câu nữa sẽ gào khóc lên. Kết quả hai người gặp nhau trong tình huống như thế, cuối cùng ai cũng không níu giữ ai, cứ như vậy hai người ngược hướng nhau rồi đi.

Đi lần này chính là hơn 20 năm.

Sau đó Đại Pháo kết hôn cùng Lưu Phi Dao. Bởi vì Đại Pháo cảm thấy Lưu Phi Dao hình dáng giống nam. Bọn họ sinh con trai. Gọi là Tiểu Lưu Phi Dao. Đại Pháo anh dũng cho hài tử theo họ mẹ, bởi vì khi đó ở rể được chính phủ trợ giúp, như vậy chính là Đại Pháo được gả cho Lưu Phi Dao.

Nhị Dát cũng kết hôn, có điều vừa ly hôn, bởi vì vợ chê hần vô dụng, bởi quán tính hần từ sáng đến tối đều cho vợ hần ở phía trên. Một người phụ nữ làm sao có thể chịu đựng được chính mình luôn chủ động đây, như là người khác gả vào nhà vậy. Mà hần cũng không có thanh nhàn, bởi vì luôn bị Dương Vĩ quấy rầy. Dương Vĩ đem hần từ công nhân một xưởng in ẩn biến thành một giáo viên chủ nhiệm trường đại học. Thế nhưng đánh đổi chính là Nhị Dát không thể cự tuyệt việc hần quấy rầy.

Trung Quốc sau hơn 20 năm biến hóa rất lớn, ngay cả Nhị Dát cũng từ xe đạp đổi thành xe đạp điện. Dương Vĩ có một chiếc động cơ. Mỗi ngày ở trường học rầm rầm đạp, giẫm 50 mấy lần có thể nổ máy. Sau đó khởi động, cuốn lên một đồng cát bụi mù mịt, khói bay đầy trời, đem bóng người Dương Vĩ dần trôi xa.

4. Chương 4 - Lúng Túng Gặp Lại

tiếng gõ cửa liên tiếp đánh gãy dòng suy nghĩ của Nhị Dát, mở cửa đi vào là một người trung niên mặt mày phúc hậu, dáng người siêu thấp, mắt nhỏ, thân mập.

“Là Nhị Dát sao? Ta là Đại Pháo a! Thật sự nhiều năm không gặp, người vẫn gầy như vậy làm cho người ta đau lòng.”

Cái gì? Nhị Dát trái tim thực sự bị dọa, cái này không thể nào là Đại Pháo thon dài năm đó, đây rõ ràng chính là một pháo đài. Nhìn Nhị Dát ánh mắt hoài nghi, Đại Pháo lập tức tới gần mặt Nhị Dát, khí tức nhào tới trên mặt Nhị Dát, Nhị Dát lập tức khản trương lên.

Ai biết Đại Pháo chỉ là dùng ngón tay chỉ lên mặt, “Người xem, ta trên gáy 108 nốt ruồi, người đếm xem, một nốt đều không thiếu, khi đó người cùng ta thuê một phòng trọ, người có nhớ Tôn nhị nương không?”

Nhị Dát lần này thật sự tin, hần tuyệt vọng, vì sao năm tháng như vậy lại khiến người ta thay đổi nhiều như thế, mỹ thiếu niên phong lưu phóng khoáng năm đó đã biến thành một lão nhân thô ráp tai to mặt lớn,

“Không đúng, vậy sao người thấp xuống nhiều như vậy?” Nhị Dát phát hiện Đại Pháo đã không cao được 1 mét sáu.

“Nhị Dát, người không biết a, từ khi ly khai người, ta gần như cực kỳ bị thương sau đó bị tai nạn xe, lại mắc phải bệnh đao, co rút lại gần như một năm, nếu không nếu không đúng lúc chữa khỏi, ta không chắc bây giờ sẽ biến thành dạng gì đây? Phỏng chừng đến bây giờ đều cao không được 1 mét.”

Nhị Dát nỗ lực trấn định chính mình chớ bị lời ngon tiếng ngọt đánh đổ, hắn không muốn nhắc lại thống khổ năm đó.”VẬY người hôm nay tới sẽ không phải cùng ta ôn chuyện chứ?”

“Không phải”, Đại Pháo nở nụ cười, nụ cười này không còn đẹp đẽ như xưa, trên mặt tất cả thịt đều chùng cùng một chỗ, con mắt bị thịt đánh vào nhau gần như không thấy . sau khi hắn cười được 20 phút, dấu vết trên mặt mới chậm rãi biến mất.

Hắn nói: ta hôm nay là đến đây đàm luận công tác, dứt lời liền không tự chủ được lấy tay đặt tới trên vai Nhị Dát.

Nhị Dát sợ hết hồn, bản năng gần như muốn đẩy Đại Pháo ra, hắn hiển nhiên là đánh giá quá thấp Đại Pháo, Đại Pháo vẫn không cảm giác được cái gì nhưng Nhị Dát gần như bị bay ra ngoài, sau đó bị văng tới bên cạnh vách tường. Vừa văng trở về, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Đại Pháo bay lên không trung, nhưng mà chưa thành công, hắn hành động giống như quá khứ, duỗi ra hai tay, vững vàng tiếp được Nhị Dát, sau đó hai người đồng thời ngồi xuống trên đất, Nhị Dát ngồi xuống trên đùi Đại Pháo.

Lúc này ngồi xuống không quan trọng lắm, chỉ nghe một tiếng oanh nổ vang, trên tường rớt xuống vô số mảnh vỡ. Trên đất tạo thành một cái hố to, may đây là nhà một tầng.

Hai người đều ngây ngốc sững sờ, không phải bởi vì vừa nãy không cẩn thận, mà là cảnh tượng này thật sự quá quen thuộc, quen thuộc làm người ta thấy chua xót, Nhị Dát cùng Đại Pháo nhìn nhau đã lâu, cuối cùng Nhị Dát mới tập tễnh đứng lên, hắn không muốn tiếp tục nữa. Gần như cuống quýt nói: “Ta đi trước, người cứ tự nhiên đi!”

lúc hắn rời đi, vẫn mang theo nước mắt nhìn Đại Pháo một chút, giờ khắc này Đại Pháo vẫn như cũ không hề động đậy mà ngồi đó. Trong mắt tràn đầy khó hiểu nhìn Nhị Dát.

Nhị Dát đi được một lúc, sau 20 phút, hắn vẫn không biết nên đi đâu. Lúc này mới bỗng nhiên nhớ tới đó là phòng làm việc của hắn, “Xong, nếu để hắn phát hiện trong ngăn kéo của ta còn có ảnh chụp của hắn vậy không được?”

Hắn cấp tốc trở lại, trở lại văn phòng, hắn mới phát hiện là mình quá lo xa rồi. Đại Pháo còn ngồi ở vị trí đó không nhúc nhích, “Người...” Nhị Dát muốn hỏi hắn là không phải vừa nãy bị thương chứ.

“Há, ta không đứng lên nổi. Mỗi lần cũng phải có người khác đỡ mới có thể đứng lên. Mập, đúng là không còn tác dụng a. Nhị Dát một tay ổn định khí quản một tay dùng sức kéo hắn, đem tất cả sức lực mới có thể đem Đại Pháo kéo lên, hắn không khỏi có chút cảm động, Đại Pháo hành động bất tiện như vậy còn liều mình cứu hắn. Là bởi vì đối với hắn còn có một chút để ý sao?”

Đúng lúc này, một phụ nữ trung niên xông vào, vừa vào cửa gần như mắng to: ” pháo đài chết tiệt, người không phải cùng hài tử cùng ăn hết một hộp mỳ ăn liền ta mới mua lúc sáng đi, người suốt ngày ăn như thế, sớm muộn cũng nghèo chết mà thôi” Lưu Phi Dao vừa nói vừa nhắc theo lỗ tai Đại Pháo đi ra ngoài. Đại Pháo đi ra ngoài còn hướng về phía Nhị Dát xem xét tình hình.

Nhị Dát rõ ràng, Đại Pháo kết hôn, còn có hài tử. Hắn quyết định đem Đại Pháo là đồng nghiệp bình thường, người hắn yêu thích Đại Pháo trước kia đã chết, nếu sống sót cũng đã hoàn toàn thay đổi. Hắn cứ như vậy mỗi ngày tránh mặt Đại Pháo, trừ phi có công chuyện gì, hắn không muốn phát sinh những việc như thế nữa.

Nhưng mà, tiểu thuyết luôn có cái gọi là trùng hợp, cái gì cũng không phát sinh cũng không gọi là tiểu thuyết.

Ngày công việc hoàn thành, công ty muốn mời khách ăn cơm, lãnh đạo cũng phải đi, Đại Pháo cùng Nhị Dát còn ngồi cùng nhau, Dương Vĩ không quên không ngừng mà trêu chọc, Nhị Dát gần như liều mạng uống

rượu, uống say đến bất tỉnh nhân sự, ở thời điểm hần say hần cảm giác được ngồi lên một chiếc mô-tô. Sau đó bị trối lên. Sau đó liền đến nhà ai đó, sau đó gần như ới ra, ai đó còn giúp hần tắm rửa sạch sẽ. Tiếp theo là gần như ngủ như chết.

Khi tỉnh lại khuôn mặt Đại Pháo phóng to ngay ở trước mặt mình.”A. . . Đây là nơi nào?” Nhị Dát ngồi dậy, Đại Pháo cười nói, đây là nhà ta a, người ngày hôm qua say, ta liền đem người đưa đến nơi này. Lúc say người nói thật nhiều a.”

“Há, a? Ta nói cái gì?” Nhị Dát vừa nói vừa một lần liếc trộm mình phí dưới có hay không mặc quần áo.

“Người liền nói: long của ta a, đừng tiêu chảy a, đừng bỏ lại ta a! Đừng biến thành sâu bệnh phát phì a!” Nhị Dát mặt lập tức đỏ, Đại Pháo nắm lấy mặt của hần, cười nói: “Vẫn thẹn thùng như thế a? Nhiều năm như vậy cũng không hề có một chút tiến bộ.” Nhị Dát mặt lại thống khổ vụn vụn, Đại Pháo chỉ là tiện tay sờ một cái, Nhị Dát mặt gần như dài thành một đoàn.

“Người tối ngày hôm qua có hay không làm cái gì?”

“Ha ha, ta còn muốn làm cái gì đây, nhưng giường của không chịu được a, ta một người ngủ còn muốn sụp đây.” Đại Pháo nở nụ cười, Nhị Dát cảm giác không khí chung quanh đều chấn động.

5. Chương 5 - Quan Hệ Chuyển Biến

Từ đêm hôm đó , Nhị Dát không biết mình rốt cuộc làm sao , làm chuyện gì cũng đều mất tập trung, hần đi căng tin ăn cơm kết quả đem toàn bộ cơm mới rót vào chậu rửa bát, lại có một lần đi xe đạp điện, không có vận chia khoá mà trực tiếp bóp phanh, kết quả làm xe đạp điện chạy hơn 100 mét mới chịu dừng lại.

Ngày đó hần đi làm hần lại đem áo lót mặc ở bên ngoài áo khoác đến khi tan tầm về nhà mới phát hiện mình mặc lầm. Đại Pháo nói chuyện cùng hần hần cũng trốn trốn tránh tránh, làm cho Đại Pháo rất khó chịu.

Đại Pháo ngày đó ở cùng Nhị Dát nói chuyện, thấy có vẻ khinh thường mình, ngay sau đó, hần tới quán vỉa hè mua hơn 40 kg bánh bích quy. Đây là loại dày như viên gạch , nhai đặc biệt dẻo, Đại Pháo điên cuồng ăn uống mới làm cho sự thống khổ bên trong dần dần giảm xuống.

Ngày đó Nhị Dát đang trong phòng làm việc ngủ trưa, bỗng nhiên hần nghe được âm thanh đập cửa nặng nề ngoài phòng .”Không thể nào, không phải trâu nhà ai chạy ra chứ?” Nhị Dát sợ hãi đến chui vào dưới đáy giường, chợt nghe Đại Pháo ở bên ngoài gọi hần mở cửa, hần mới biết là Đại Pháo.

Đại Pháo cười ha ha đi vào, đằng sau theo một đám người, chuyển rất nhiều thứ. Đại Pháo chỉ huy bọn họ, làm cho bọn họ đem đồ vật đặt ở vị trí thoả mãn. Ai biết những người kia cũng không làm mà đều quay đầu đi hết.

Nhị Dát còn đang buồn bực, chỉ thấy Đại Pháo tay trái giơ lên tủ lạnh kiểu cũ, tay phải nâng một tấm giường đơn, quay người 360 độ định mang hai vật đổi chỗ không ngờ lại lật ngược ra sau. đồ vật gần như văng văng mà nằm ở trên mặt đất. Chờ Nhị Dát nói hai nơi để ở đây không tốt lắm thì những thứ này lại dính chặt trên đất rút ra không được. Đại Pháo an ủi hần nói nếu thật muốn rút ra cũng không phải không thể, chỉ sợ tủ lạnh để sẽ rớt. Nhị Dát nhìn hần bần bực trước bần bực sau đến khi hết bần mới nhớ tới hồi cái này rốt cuộc là sao.

“Ồ! Ta từ hôm nay bắt đầu chuyển tới nơi này ở.” Đại Pháo anh dũng nói, không chút do dự , giống như lẽ ra nên như vậy.

“Người vẫn là bá đạo như vậy!” Nhị Dát oán trách nói.

Đại Pháo xoay người lại, nắm cằm Nhị Dát, trêu tức nói: ” người không phải yêu thích ta như vậy sao?”

Nhị Dát ý đồ tránh hần ra, nhưng biết kết quả là cằm của chính mình có lẽ sẽ bị vỡ nát gãy xương. Cũng chỉ đơn giản trở mình khinh thường.

Đại Pháo ngây dại, hơn hai mươi năm. Nhị Dát ngay cả kỹ thuật mắt trợn trắng cũng không có thay đổi. cặp mắt kia của hắn đã lồi ra thành mắt to, lòng trắng chiếm ba phần tư, bên trong tô điểm một ít lòng đen ngây ngô như kẹo cao su non, hơn nữa bên cạnh hiện lên vết chân chim như hoa cúc mùa tháng chín. Già nua cũng biến thành sinh động như vậy. thật sự mê người.

“Người làm sao cùng Dương Vĩ thân thiết như thế?”

Nhị Dát nói một câu đánh tỉnh Đại Pháo đang trong giấc mộng, hắn quay mặt đi, chưa xốt nói: “Xem ra hai người các người quan hệ không tệ a?”

“Mới không có, Dương Vĩ sống lưu manh như thế, lớn lên so với người còn thô tục hơn, ta làm sao có khả năng” “Đừng nói nữa, ta đều rõ ràng.” Đại Pháo đánh gãy lời Nhị Dát, hai người lại lâm vào một trận lúng túng.

“Ai vừa nãy thổi phồng ta thế?”

Dương Vĩ đột nhiên đột kích dọa hai người bọn họ nhảy dựng cả lên. Dương Vĩ hôm nay mặc một bộ đồ Tây, cẩn thận tỉ mỉ mang cà vạt, đầu vung một cái tao nhả tiêu sái đi vào, hắn ngạo mạn hướng về Nhị Dát nói: “Khách nhân đến cũng không biết dâng trà sao?”

Nhị Dát nói: “Trong tủ lạnh có đồ uống, người nếu như uống thì tự mình đến lấy.”

Đại Pháo nổi giận: “Đó là đồ uống của ta, ta còn không đủ uống, bằng cái gì lại cho hắn uống?”

“Ha ha” Dương Vĩ lần thứ hai lộ ra cái miệng lớn như chậu máu, cười lớn một phen. Sau lại ngồi dưới đất, vừa cười vừa dùng tay vỗ bập đùi. Xem ra hôm nay Dương Vĩ lộ ra nguyên hình tốc độ lại tăng nhanh.

Chờ đến hắn dừng cười, liền từ trong túi móc ra một đồ vật, đưa tới trong tay của Nhị Dát, sau đó đưa tay vác qua vai bọn họ nói: “Đây là lễ vật ra mắt của hai người. Chúc các người hạnh phúc!”

Nhị Dát tay cầm “Lò sưởi”, con mắt đã ướt ướt, dù sao đã hơn mười năm, Dương Vĩ luôn luôn ở bên người, tuy rằng hắn là người rất phiền phức, nhưng tất cả cũng qua rồi!

“Đừng nghĩ, nghỉ ngơi đi, tối hôm nay nhà bên còn muốn mở hội đó!” Đại Pháo vỗ nhẹ vai Nhị Dát, Nhị Dát không nói gì nữa. Bởi vì hắn bị đập đến không nói được rồi.

Dương Vĩ đưa “Lò sưởi” mới dùng ba ngày gần như nổ tung, có thể thấy được tiền nào của nấy.

Đại Pháo cùng Nhị Dát ở chung gần một tuần lễ, ở trong ấn tượng của Nhị Dát, Đại Pháo rất ít khi về nhà, hắn không phải có vợ con sao? Làm sao mỗi ngày đều rảnh rỗi như vậy.

Ngày này, Đại Pháo cùng Nhị Dát ở nhà tắm công cộng tắm xong, đều một thân nhẹ nhàng khoan khoái trở lại văn phòng, hai người đều không có chuyện gì làm, lập tức nhàn rỗi khiến cho hai người rất không quen thuộc. Không biết nên làm những gì. Nhị Dát mở ra ti vi trắng đen, nhiều lần đổi lại chỉ có bốn cái kênh. Trung ương một “Bản tin thời sự”, Nhị Dát đổi kênh, sau đó vừa nhìn thấy cuộc thi người mẫu, đều là người mẫu nam.

Nhị Dát lập tức nhớ tới lúc còn trẻ của Đại Pháo, ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng. Hắn vừa liếc trộm một hồi hiện tại của Đại Pháo, cả người hắn làm tổ trên ghế, cái mông còn có một nửa không có ngồi được vào ghế, nhìn từ đằng xa chỉ là một đồng thịt mỡ, lại gần xem vẫn là một đồng thịt mỡ. Ăn cơm xong hắn còn đang đánh đánh miệng, căn bản tốt đẹp lúc trước biến mất không còn một mảnh.

Nhị Dát thừa dịp Đại Pháo không chú ý, từ trong ngăn kéo lấy ra bức ảnh Đại Pháo lúc còn trẻ, há lại là một soái ca trên cả tuyệt vời? Khi đó hắn, mang hắn đến bệnh viện, đem hắn hút đến thiếu máu, đưa hắn áo ngủ của nữ nhân. Tất cả tất cả tựa hồ như mới phát sinh ngày hôm qua.

“Ha ha” nhìn cái gì chứ? Đại Pháo một hồi đoạt bức ảnh trong tay Nhị Dát.

Nhị Dát lập tức gần như hoảng rồi, mặt vèo một cái gần đỏ.

Đại Pháo cười xem tấm hình kia, trong giây lát gần như sững sờ, trong phòng không khí lập tức ngưng tụ, Nhị Dát nhất thời cảm thấy rất sợ, vạn nhất một hồi Đại Pháo lại đây ôm hắn thì làm sao bây giờ, vạn nhất Đại Pháo cảm động đến khóc thì làm sao bây giờ? Vạn nhất hắn cười đến đem khí quản nổ tung thì làm

sao bây giờ? Vẫn còn đang suy tư bên trong Nhị Dát cũng kích động run cầm cập lên, hẳn có một phần sợ sệt, cũng có một phần chờ mong. Hẳn là muốn cao giọng hát bài ca về tình yêu muôn thừa? Cái gì lung ta lung tung? Nhị Dát lại bắt đầu hắt đầu.

Đại Pháo xoay người nhìn hẳn, “Này, nam nhân này rốt cuộc là ai?” Đại Pháo âm trầm nói, âm thanh thật giống như ác quỷ bị thiêu, vừa nãy hẳn đem tất cả phản ứng của Nhị Dát đều xem thành chột dạ cùng sợ sệt.

“Ta cho rằng nhiều năm như vậy trong lòng người chỉ có ta, duy nhất một mình ta. Không nghĩ tới người còn kim ốc tàng kiều, ẩn giấu một tên gay bên người. Người khi nào thì nhiệm phải tính xấu này?”

“Này đây là người a! Hơn nữa, coi như ta lại tìm, cùng người cũng không có quan hệ chứ? Người không phải còn có lão bà cùng hài tử sao? Dựa vào cái gì muốn ta vì người thủ thân như ngọc?”

Nhị Dát cũng khóc lên, Đại Pháo lập tức gần như choáng váng. Hẳn không thể tin được mà cảm ảnh chụp. Hẳn nhìn chung quanh, hẳn nhìn trước nhìn sau. Nguyên lai nam hài cũng không đơn giản; hẳn nghĩ đi nghĩ lại, hẳn đoán lại đoán. Đám con trai biến hóa vẫn đúng là kỳ quái, kỳ quái ai thật là kỳ quái!

“Đừng khóc, là ta sai rồi, là ta kém năng lực, ta cái gì cũng chưa xem mà đã mắng người. Ta không nghĩ tới ta trước đây cùng hiện tại lại khác nhau như vậy.”

Nghe hẳn vừa nói như thế, Nhị Dát xì một tiếng cười vui vẻ. Đại Pháo nhìn Nhị Dát hồng hồng hai mắt, thực sự không nhìn được lại gần hôn lên. Nhị Dát nhiệt tình đáp lại. Hai lão nam nhân lập tức từ bỏ tất cả dây thần kinh xấu hổ, ở trên ghế salông lăn qua lăn lại. Sô pha như dài ra, chân cứ như thế mà đóng đưa qua lại.

Đại Pháo đứng lên, Nhị Dát không hiểu hẳn vì sao đột nhiên ngừng lại, là muốn trở về phòng lớn của chính mình sao? Nhị Dát rất là thương tâm.

“Này, chúng ta vẫn là lên giường làm đi thôi, ta ở trên ghế salông có hơn nửa thân đều là treo lơ lửng giữa trời.”

Nhị Dát phát hiện mình nghĩ sai rồi nên thả lỏng rất nhiều. Tùy ý Đại Pháo đem mình ôm vào giường. Ở trên giường, Đại Pháo lại một lần tăng tăng đè ép xuống, Nhị Dát cảm giác được thiếu dưỡng khí nghiêm trọng. Hẳn chỉ có thể đợi lúc Đại Pháo thả lỏng mới nhanh chóng hít hít không khí, có lúc Đại Pháo quá mức hưng phấn, Nhị Dát cảm giác mình hầu như muốn nghẹt thở mà chết.

Đại Pháo nhìn thấy Nhị Dát ức đến đỏ ngầu mặt, cho rằng hẳn là quá mức động tình, lại bắt đầu cười hắc hắc. Nhị Dát thừa dịp hẳn không chú ý lập tức liền trở mình ngồi trên người hẳn, Đại Pháo chưa từng gặp Nhị Dát chủ động như vậy, hưng phấn tìm không ra phương hướng, cứ như vậy, một buổi tối, hai ông lão suýt chút nữa đã nằm trong quan tài.

6. Chương 6 - Người Vợ Tập Kích

Lưu Phi Dao cùng Ngụy Đại Pháo là làm sao hỉ kết lương duyên đây?

Lại nói lần đó ở trong bệnh viện nhìn thấy Ngụy Đại Pháo, Lưu Phi Dao tuổi còn trẻ gần như vẫn luôn mộng tưởng được gả cho Ngụy Đại Pháo, nàng nhiều lần gọi điện thoại cho 10086, có người nói nàng muốn kiểm tra hóa đơn gì, khi đó Lưu Phi Dao nào có điện thoại di động a? Nàng gần như hưng hăng đối với người trong điện thoại nói mình không phải kiểm tra cái gì, là tìm người, tìm một anh chàng đẹp trai.

Lâu dần Trung Quốc truyền ra một thông tin là chặn mọi cuộc gọi từ một dãy số cố định. nhưng Lưu Phi Dao là người dễ dàng hết hy vọng sao? Rốt cục có một ngày nàng nhận được một bệnh nhân mắc hoạn đạo.

Khi đó Ngụy Đại Pháo còn lại 1 mét 75. Người lớn lên vẫn là đẹp trai như vậy. Lưu Phi Dao nhìn một chút liền nhận ra, kéo lại tay áo không cho đi.

Ngụy Đại Pháo vừa nhìn cô gái này lưng hùm vai gấu, môi dày, thân thể đầy đặn, còn có một chút hơi đầu. Thật giống một thuần đàn ông a. Nhất thời sinh ra hảo cảm. Nghĩ tương lai nếu như mẹ hắn buộc hắn cùng nữ nhân kết hôn, hắn liền tìm nữ nhân như vậy cũng có thể nghĩ người ta là nam a. Sau đó số lần liên hệ của hai người tăng dần lên. Nghĩ vẫn nên chớp giết kết hôn đi. Nếu không chờ hắn cao không tới 1 mét phông chừng kết hôn càng khó khăn.

Buổi sáng hôm đó 9 giờ Lưu Phi Dao đang truyền dịch cho họ, Ngụy Đại Pháo gọi điện thoại cho hắn nói chúng ta buổi chiều 2 giờ đi kết hôn đi.

Lưu Phi Dao cao hứng lại dùng sức hơn làm rơi xuống một miếng thịt, nàng đã không lo được những thứ này. Như một chiếc xe gắn động cơ, hoả tốc vọt tới trước mặt Ngụy Đại Pháo.

Ngụy Đại Pháo cùng nàng tín nhiệm gặt đầu một cái, sau đó lôi kéo nàng hướng văn phòng đăng ký kết hôn cách đây ba mươi dặm để làm giấy hôn thú. Làm tốt mọi thứ lại tới chợ mua một ít rèm cửa, giẻ lau nhà, chậu rửa mặt, đồ đạc lặt vặt. Sau vừa gánh những thứ đồ này chạy đến nhà anh em thân thích báo cáo, nói rằng vào lúc 2 giờ chiều bọn họ sẽ kết hôn.

Những người thân thích cùng bọn họ đồng thời thành một đám người menh mông cuộn cuộn hướng về chợ lớn mà chạy, mua một ít chần, đệm, giường làm lễ vật. Sau đó từng người gánh từng đồ vật chạy tới nhà Lưu Phi Dao. Lúc đó đường phố đông người như vậy là một cảnh tượng ít khi xảy ra. Nhất thời có người ca tụng Trung Quốc bây giờ dân chúng đối với tổ chất thân thể càng lúc càng mạnh mẽ. Còn có người lo nước thương dân, ai thán nông dân đến đây cư trú tình hình cuộc sống càng ngày càng tệ.

Đưa Lưu Phi Dao vào trong nhà. Lưu ba Lưu mẹ đang ngồi ở ngưỡng cửa tắm nắng. Hai lão ánh mắt không tốt lắm, nhìn thấy nhiều người như vậy, Lưu ba sốt ruột nói: “Nhanh thu lúa mạch, vừa trở giờ rồi.”

“Đừng thu, cha, mẹ. Hai phút nữa chúng ta sẽ kết hôn.”

Ba mẹ nhất thời tuyền lệ tung hoành.”kia nữ nhân đã có người chịu gả vào nhà ta! Ô ô, ông trời đối xử với chúng ta không tệ a. Lão già, nhanh cho lục nương cúi đầu hai cái đi!”

“Người này lão thái chết dẫm, không sợ người khác chê cười sao? Người bệnh mù màu lại tái phát, đó là hồng nương a.”

“Khà khà. . . Là là, hồng nương người ở chỗ nào? Mau tới cho ta sờ sờ. Ta đây mắt không dễ nhìn, chỉ có thể sờ sờ mới phân biệt được tốt xấu.”

Đại Pháo thuận theo ý hai người. Nhị lão một bên mò một bên rít gào, hưng phấn như người điên.”Lão già, người xem, dĩ nhiên là đủ cánh tay đủ chân, cái gì cũng không thiếu.”

“Đúng đấy, người xem, này hai con mắt này, ta sờ ta mò, a! Là một mũi, hơn nữa không phải sứt môi. Quá tuyệt vời, chính là khuê nữ có tiền đồ.”

“nghĩ cũng phải, lão già, chúng ta có thể chết được rồi, đời này coi như đã toại nguyện.”

Lưu Phi Dao bận bịu đem đôi vợ chồng già kéo đến nơi này, cười nói: “Ba mẹ xem các con đã kết hôn, hai người phải sống thêm vài năm nữa xem chúng ta hạnh phúc!”

Bọn họ gặp cha mẹ, sau đó vừa làm một bàn tiệc rượu, Đại Pháo ở giữa lại như một kẻ ngu si người ta bảo làm gì thì làm cái đó, trong đầu tất cả đều là Nhị Dật, nghĩ nếu như cùng mình kết hôn là Nhị Dật thì thật tốt.

Hai người hết bận đã đến hừng đông. Đại Pháo mệt căn bản không quản cái phòng đã thành cái hình dạng gì, đến trên giường gằn như ngủ như lợn chết.

Lưu Phi Dao tự tìm cái khăn quàng đỏ khoát lên trên đầu, chờ Đại Pháo đi hắt, kết quả chính mình ngồi một đêm cũng không có người đến. Cuối cùng ngã vào cái ghế phía dưới ngủ mất.

Sáng ngày thứ hai, Lưu ba cùng Lưu mẹ tay trong tay vào phòng, con mắt không tốt lại sợ sẽ ngã chỉ có thể làm như thế.”Lão già, ta sao cảm giác giẫm phải thịt. Chúng ta không nuôi chó a!”

“chắc là con chó lại tha cái quần lót nhà bên cạnh sang đây chứ gì, ngày nào cô ta chả mò sang đây nhặt quần.”

Nhị lão muốn giải hận lại đập mấy phát, lúc này mới đem Lưu Phi Dao giam lỏng.

Lưu Phi Dao như cá chép vượt long môn như thế đứng dậy, nàng nhớ tới chính mình ngày thứ nhất làm một người vợ, đến làm điểm tâm cho trượng phu. Vừa nhìn đồng hồ, mới 10 giờ, không muộn. Nàng chuẩn bị làm xong sau thì đem Đại Pháo đánh thức. Lại nhìn Đại Pháo đã sớm không còn bóng dáng, Đại Pháo buổi sáng rất sớm đã tỉnh rồi, tỉnh rồi sau mới phát hiện chính mình ngày hôm qua kết hôn không nói với ba mẹ. Lại như một lần khói bốc chạy về nhà.

Trời không toại lòng người, nguyên bản Lưu Phi Dao muốn giữ thể diện cho Ngụy Đại Pháo, ai biết Ngụy Đại Pháo càng già càng thấp. Hơn nữa mập không thành hình người. Hai người đi ra ngoài như một đại tinh tinh với một con nhím đi dạo phố. Trên đường mọi người đều trốn tránh bọn họ.

Hơn nữa Ngụy Đại Pháo chỉ có hai lần làm chuyện phòng the. Lần thứ nhất đưa lưng về phía Lưu Phi Dao giằng co 2 giờ mới cương, nhưng bởi quán tính không hề nghĩ ngợi liền đâm sai chỗ, Lưu Phi Dao tức giận thẳng mặt hần mẩn, sau khi hần đối mặt Lưu Phi Dao thân thể vô cùng thâm thực sự không hưng phấn nổi cũng từ bỏ.

Lần thứ hai hần nhớ, là đem mắt mình bịt kín, rốt cục nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ. Cùng Lưu Phi Dao sinh ra nhỏ Lưu Phi Dao. Hai người đều lưng hùm vai gấu, cũng không dám ngủ trên cùng một chiếc giường, tiền mua giường không phải là một con số nhỏ. Sau đó hai người liền ở riêng.

Nhỏ Lưu Phi Dao cũng không thích ba ba. Cướp đồ ăn của hần rất nhiều. Ngay cả làm phụ huynh tham gia buổi họp cũng làm cho hần mất mặt.

Có một lần Đại Pháo thay mặt gia đình đi tham gia cuộc họp phụ huynh, Đại Pháo đi tương đối sớm, một người đều ngồi ở phòng học, sau đó lão sư cùng phần lớn gia đình bạn học đến sau. Nhìn thấy Đại Pháo ngồi trong phòng học, lão sư sợ đến mức phải chạy ra ngoài, cùng những nhà đang đứng ở hành lang nói: “Căn phòng học này không thể họp, phần tử khủng bố đang ở trong ấy, chúng ta đến đổi một phòng khác.”

Hơn nữa mỗi lần Đại Pháo đi đón hần, bạn học đều sẽ ở cửa trường học tụ thành một đồng, hô lớn: “Đại quái thú đến rồi, mau gọi tiểu quái thú hiện thân.” Làm cho nhỏ Lưu Phi Dao luôn tránh xa bạn học, sợ bạn học chế giễu.

7. Chương 7 - Bắt Gian Tại Trận

Từ khi sau lần hai người tình tứ chuyện kia, Nhị Dật không dám dễ dàng quạt gió thổi lửa, cũng không phải rứt rề, mà thật sự là đau lòng bộ xương già này, bọn họ sau đó cũng làm hai, ba lần, mỗi lần làm xong trên giường đều rơi mất một sợi tóc, Đại Pháo mỗi lần vuốt đầu Nhị Dật, tóc đều sẽ rụng một đám lớn, Nhị Dật vốn là hói đầu. Cứ như vậy tóc trên đầu càng ngày càng ít đi

Hơn nữa Nhị Dật mỗi ngày đều muốn chạy thể dục, chính là muốn luyện lượng hô hấp của chính mình. Bởi vì cùng Đại Pháo làm tình làm tự lấy cái gì để thở mới là then chốt. Đối mặt từ sáng tới tối, Đại Pháo cứ như một kẹo đường to lớn dính sát vào hần, Nhị Dật thực sự rất khổ sở.

Có một ngày hần từ chối khiến Đại Pháo gào khóc. Làm vỡ nát 3 cái chén trà trong phòng, chấn động làm biến dạng hai cái gạt tàn thuốc.

Nhị Dật rốt cục cùng Đại Pháo nói bởi vì tóc của mình vấn đề. Đại Pháo vừa nghe gần như là ôn nhu nở nụ cười. Dùng tay gãi trán Nhị Dật một hồi, nâng mặt của hần lên, trong không khí truyền tiếng của xương quai xanh rạn nứt.”Thằng nhóc ngốc, sao không nói sớm? Chuyện này giao cho ta làm là tốt rồi, ta đã chưa giúp được người việc gì.”

Ngày thứ hai, buổi tối Đại Pháo hào hứng vọt vào văn phòng, trong tay đồ vật ở phía sau lưng.

“Người đoán ta mang cho người cái gì?”

Nhị Dật quệt mồ hôi đánh một tiếng lớn. Đại Pháo nhảy đến bên cạnh, lắc đầu nói: “Không cho không cho.”

Nhị Dát vừa đi cướp, chỉ chốc lát, hoàn cảnh chung quanh đều trở nên sinh động hoạt bát lên.

“Đừng con mẹ nó chui xuống đất, nhà chúng ta đều treo đèn cứ chui xuống coi héo rút bóng đèn đó.”

“Mẹ kiếp, cú mèo cũng kêu quang quác lâu như thế, nhà ai chết người?”

“Đại Pháo, ta noi người quỳ xuống, người đừng nhảy, trên tầng đều là vô số phụ lão hương thân a!”

. . .

Đại Pháo quay về phía Nhị Dát nói: “Người nhắm mắt lại, ta đưa người một thứ.”

Nhị Dát kích động nhắm mắt lại, hần cảm giác tay mình nhất thời nặng rất nhiều. Hần mở mắt ra. Hạnh phúc kích động nói không ra lời.

“Người lần trước cùng ta nói người ở trong thời điểm cùng nhau đều sẽ bị rụng tóc sao? Ta liền đem nó mua lại, sau đó người mang nó đi bảo quản bảo đảm người sẽ không có chuyện gì.”

Nhị Dát con mắt đã ướt ướt, hần đang nhìn cái thứ màu đỏ trong tay, đáng yêu, một cái mũ to đội đầu, cảm giác mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới.

Đại Pháo nhẹ nhàng đội lên đầu hần, nhất thời chỉ có thể nhìn thấy hai con mắt ếch của Nhị Dát. Hần nhắm mắt lại, hôn Nhị Dát, không ngờ không cần nhắc nhở như vậy liền đem cái mũ kéo lên.

“Ai u!” mũ sắt dính một tảng lớn tóc. Nhưng lần này Ngụy Đại Pháo dưới khổ kích động lên. Nguyên lai cái mình mua lại thích hợp chơi chút ít lạc thú. Lần sau thử xem chơi SM cũng được a.

Sau đó hai người lại lăn tới trên giường. Từ đầu giường làm tới cuối giường, từ trên giường làm xuống dưới giường. Cho tới có người dùng đầu va vào cửa, bọn họ đều không phát hiện.

người vào là Lưu Phi Dao, khi nàng vào nhà, nàng bị hình ảnh trước mắt làm kinh ngạc sững sờ.

nằm trên đất là hai quái vật khổng lồ. Bọn họ vận vẹo thân thể, trong phòng đầy rẫy dâm mỹ mùi vị của động vật đang giao hợp. Bọn họ cái gì cũng không mặc, Lưu Phi Dao một lần mắt thấy hai người đàn ông lồ thể. Trượng phu của nàng vóc người vĩ đại và chạm người nhỏ gầy phía trước. người phía trước toàn thân trơn nhẵn, trên đầu đeo một cái mũ to nhìn không thấy mặt trông có vẻ thâm trầm.

trái tim Lưu Phi Dao lập tức không còn tiếp thụ được cảnh tượng như vậy. Hơn nữa chồng mình vẫn cùng một. . . Nam nhân. Nàng phản nộ, xông lên phía trước, đá văng hai người.

Đại Pháo vừa muốn phát hỏa. Nhìn thấy là người vợ chính mình nhất thời dục hỏa vừa nãy lấy tốc độ siêu âm dập tắt.

Nhị Dát càng lại không biết làm sao. Đứng lên một cái ngẩng đầu đỡ mũ, thân thể trần truồng đi tới trước mặt Lưu Phi Dao, ôn nhu dâng trà.

Lưu Phi Dao gào thét: “Cút sang một bên, thái giám chết bầm.”

Đại Pháo vừa nghe liền phát hỏa, “Cái gì? Người không có mắt sao? Không nhìn thấy hần phía dưới là hoàn thiện sao?”

“Được. . . Hảo hảo, vậy ta cũng muốn xem gương mặt đó của hần có phải là kiện toàn hay không?”

Dứt lời muốn cởi mũ giáp Nhị Dát, Nhị Dát không trốn trái lại tiến lên nghênh tiếp, dũng khí của hần cũng làm cho Lưu Phi Dao không khỏi kinh ngạc.”Nhanh lên một chút giúp ta đưa xuống đi, vừa nãy ta lấy nửa ngày, kéo không xuống, cứ dính trên cổ ta. Coi khéo nó sẽ dính hết tóc của ta vào đó, người phải cẩn thận một chút.”

Lưu Phi Dao vừa nghe đã muốn sinh khí, được, vậy ta muốn nhìn xem người nghiêng nước nghiêng thành đến cỡ nào, khiến chồng ta đã có thể tử như hoa còn không muốn lại ra bên ngoài tìm nhỏ quan. Chờ nàng hái xuống. Nàng lập tức gằn như lại : sững sờ.

Người trước mắt trên đầu còn sót lại hơn 200 cọng tóc hoạt bát đóng đô ở trên đỉnh đầu. Như có ngàn vạn rễ đều ở nơi đó tụ hội nô đùa. Hai đôi mắt gà chói mở ra không có tiêu cự mà nhìn người trước mắt, bởi vì

hắn sợ có tiêu cự chính mình sẽ phun. Lỗ mũi bên ngoài động tình Mf lật lên, trên môi còn lưu lại tàn canh ở bữa ăn trưa.

Lưu Phi Dao nửa ngày mới thở dài một hơi, “Ta thừa nhận ta không bằng hắn, các người tiếp tục đi. Dem người đặt trong nhà ta cũng không vừa mắt. Ta sẽ không nói ra, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.” Nói xong một mặt nước mắt cứ thế đi ra ngoài.

Một hồi bên ngoài truyền đến Lưu Phi Dao thanh âm vui sướng: “Trương đại gia a, thời gian thật dài không nhìn thấy người, đến nhà chúng ta chơi không? Ha ha. . . Là là, này áo lót là ta mới mua, đẹp để a! Ha ha. . . Nói cho người biết, tiền nào đồ nấy, cái này 7 đồng đấy. Người sờ sờ, thuần bông. . . .”

8. Chương 8 - Hồi Ưc Dương Vĩ

Dương Vĩ ở thời kì cấp ba cũng coi như là nhân vật có máu mặt. Hiệu trưởng nhìn thấy hắn đều muốn nhượng ba phần, chỉ vì hiệu trưởng có đam mê trộm đồ của những người đồng tính, có một lần đang trộm quần lót thì bà nội Dương Vĩ đi tới. Bị Dương Vĩ nắm được thóp, hiệu trưởng áp chế Dương Vĩ, nói người nếu như khắp nơi nói lung tung ta liền đem người khai trừ.

Dương Vĩ lúc đó đã là một nhân vật quyết đoán. Không chỉ không có khiếp đảm, hơn nữa sáng ngày thứ hai còn đem một quần lót đồ tươi lên tới trên đỉnh cột cờ. quần lót hồng hồng theo gió phiêu lãng. Mặt trên viết rõ ràng mấy cái chữ lớn: “Hiệu trưởng ăn trộm, đã được điều tra rõ ràng.”

Hiệu trưởng từ đó về sau nhìn thấy Dương Vĩ như nhìn thấy lửa tôn nhà mình. Sau đó không lâu trong trường học nghe đồn Dương Vĩ là thân thích của hiệu trưởng, còn có người nói Dương Vĩ là con riêng của hiệu trưởng cùng một ni cô.

Nhưng Ngụy Đại Pháo đến lập tức đánh vỡ cảm giác ưu việt của Dương Vĩ, hết thấy ánh mắt toàn trường đều tập trung trên người Ngụy Đại Pháo, khiến Dương Vĩ cảm thấy hắn lại như một con hôi lang (sói hoang) đến từ phương bắc, đoạt đi hết cừu non cùng vô số ánh mắt ngưỡng mộ từ trước đến nay dành cho mình.

Liền Dương Vĩ ngay sau lưng chửi bới Ngụy Đại Pháo, nói Ngụy Đại Pháo thường thường không mặc quần lót, còn nói Ngụy Đại Pháo bị bệnh vẩy nến thành da trâu. Thậm chí còn nói Ngụy Đại Pháo yêu thích ở trong thùng rác bới đồ vật để kiếm ăn.

Kết quả những biện pháp này không chút nào có hiệu quả, Dương Vĩ tức giận rất cực phát uy, hắn biết Nhị Dát cùng Đại Pháo quan hệ gần bó, liền có ý nghĩ phá hoại Nhị Dát.

Ngày đó khí trời buổi chiều thật sáng sủa, cảnh quan sáng sủa khắp mọi nơi, hồ điệp nhí hát, ong mật cũng hát. Nhị Dát ngây thơ ngửa đầu nhìn lên bầu trời. Hắn không ngừng mà hỏi chính mình: “tại sao ta lại may mắn như vậy? Tại sao ưu tú như vậy nhưng mọi người lại không yêu thích ta? Tại sao vậy chứ? Tiểu muội nhi, người nói đây là tại sao?”

Vẫn không tìm được kết quả, một nắm đấm liền đập tới. Nguyên lai Dương Vĩ đã ở hố phân một bên nhìn chăm chú hắn thật lâu, chính mình còn giẫm mấy lần. Hắn như đạt được cảnh giới trâu điên cứ thế xông lên đánh tới bởi Nhị Dát, một bên đánh còn một bên nói: “người có phục không, người còn không phục, ta là trâu.”

Chờ đến hắn khi đánh xong, Nhị Dát cười ha hả ngẩng đầu lên: “Quá tốt rồi, bạn học, người tìm lợn người, ta không phải người người cần tìm, ta thật phục người.”

Dương Vĩ một hồi gần như lại : sững sờ, hắn không nghĩ tới Nhị Dát sau khi bị đánh trở nên như hoa sen mới nở vậy, cả người đều trở nên quỳn rũ động lòng người. Khiến Dương Vĩ không nhịn được lại cho hắn một chưởng, đáng vẻ hắn đau đớn lại càng khiến người ta phát hỏa, Dương Vĩ vừa nhéo hắn một hồi, hắn rít gào lại phóng đảng như vậy, Dương Vĩ như lên lên cơn nghiện không khắc chế được hành vi của chính mình.

Đúng lúc này, một dũng sĩ gầy như que củi chắn trước mặt Dương Vĩ. Hắn nằm giống như một cây cung, đứng giống như một gốc cây tùng. Bất động không lay động ngồi như chuông mà nhìn Dương Vĩ, trong mắt không chút nào sợ hãi.

“Bạn học, xin người qua bên kia đánh nhau đi, ta muốn đẩy ta xe đạp. Van cầu người, đại ca, đại ca tha ta được không? Mụ mụ taa nói ta về trễ một chút không cho ta ăn cơm.” Nói nói càng khóc lên.

“Cảm ơn người, người thật dũng cảm, xã hội bây giờ loại người thấy việc nghĩa hăng hái làm như người thật là không nhiều. Ta tên Trần Nhị Dát, người thì sao?” Nhị Dát trong mắt ngập nước tràn đầy cảm động, cấp thiết muốn biết tên ân công.

“Không cần cảm ơn, ta tên Ngải Thế Khuyển.”

Đang nói, Đại Pháo như một tên điên cuồng xông lại. Không nói hai lời gần như đập phá thế xe của Khuyển. Biết mình đánh sai người sau đó quay qua trừng Dương Vĩ uy hiếp.

Dương Vĩ đứng ở nơi đó dường như rất kiên nghị trấn tĩnh, ngay cả một điểm vẻ mặt đều không có. Kỳ thực hắn lại đang rất nghiêm cẩn phân tích lý giải bí ẩn. Chờ thêm 20 phút, Dương Vĩ mở ra cái miệng lớn như chậu máu, tuôn ra một trận cười lớn: “Ha ha, hắc dĩ nhiên đánh sai người, hắc phản ứng thật trì độn ”

Ở nơi đó Thế Khuyển đang sửa xe nhưng một chút cao hứng cũng không có, Dương Vĩ thừa dịp chính mình tâm tình tốt, ngạo mạn tiêu sái đến bên cạnh Thế Khuyển, đá chân hắn một hồi.”Muốn ta hỗ trợ không? Gần như là đồ vật thời đại trước của người Trung Quốc, vẫn là dọn dẹp một chút bán sắt vụn đi. Lên xe của ta, ta đưa người về.”

Thế Khuyển đương nhiên cầu còn không được, hắn biết mình không sánh bằng Dương Vĩ, hắn là tiền hài tử nhà có tiền, hắn đã có cái xe lái của chính mình.

Mắt thấy trời đã sắp tối rồi, Dương Vĩ sợ tối, liền gần như kéo tay Thế Khuyển, nói: “Đừng sợ, ta lôi kéo người người sẽ không sợ.”

Bỗng nhiên phía trước một quái vật khổng lồ nằm ngang ở trên đường chắn trước bọn họ, còn bốc khói, phát sinh âm thanh đò đò. Dương Vĩ lập tức gần như quỳ xuống đất. Thế Khuyển đi tới phía trước sờ sờ đồ vật, vừa cẩn thận nhìn một chút, trở về ôm lấy Dương Vĩ, thuận thuận tóc của hắn, ôn nhu nói cho hắn biết: “Là máy kéo.”

Dương Vĩ lúc này mới nhớ tới.”Đúng vậy, xe đẩy của ta, ta đem nó đỗ ở chỗ này, ta đã quên, bây giờ mới nhớ tới.”

Nhưng Thế Khuyển không nghe thấy hắn nói cái gì, hắn đã bị cái máy kéo trước mắt này hoàn toàn hấp dẫn, sắt vụn tạo nên thân máy ở trong mắt hắn có vẻ cao quý trang nhã, đã đứt đoạn mất tay lái nhưng lại thanh lệ thoát tục như vậy. Đây là hắn nằm mơ mới có thể nhìn thấy đồ vật như thế. Không nghĩ tới hiện tại gần như lại xuất hiện tại trước mặt hắn. Hắn cảm giác mình có một ít mê muội.

“Đứa gốc, thích không?”

” thích, nếu như ta mỗi ngày đều thay người chịu một trận đánh, người có thể để cho ta mỗi ngày ngồi máy kéo sao?”

“Có thể a! Đương nhiên, người muốn lúc nào ngồi thì cứ tùy tiện mà ngồi, ta vĩnh viễn là tài xế của người.”

Ở trên đường, Thế Khuyển hưng phấn ở máy kéo quơ quơ hai tay, lên tiếng ca xướng, vừa vặn cũng đảm nhiệm kèn đồng cho xe Dương Vĩ, Dương Vĩ mỗi lần muốn đuổi người đều phải chính mình phải hét. Dương Vĩ nói Thế Khuyển khi nào cách nhà hắn khoảng năm trăm mét thì nhớ nhắc hắn.

Thế Khuyển rất cẩn thận đếm lấy lộ trình, đến thời điểm cách nhà còn có 500 mét, hắn lớn tiếng la lên nhắc nhở Dương Vĩ, Dương Vĩ lập tức đem chân đặt trên đất, đóng động cơ, dùng chân của mình nhanh chóng phanh lại.

Đại khái cự xát hơn 400 mét, máy kéo rốt cục dừng lại. Thế Khuyển không khỏi trong bóng tối khen ngợi Dương Vĩ hữu tâm. Sau đó mới lưu luyến không rời cùng hắn nói lời từ biệt.

Đến nhà, Dương Vĩ phát hiện trong đầu hấn đều là Thế Khuyển, lặn qua lộn lại ngủ không được, hấn dừng mãnh, hấn ôn nhu, mọi âm thanh cứ chỉ dù nhỏ đều khắc thật sâu ở trong lòng Dương Vĩ. Thế Khuyển đương nhiên cũng nhớ mãi không quên máy kéo của hấn.

Ngày thứ hai, Dương Vĩ đánh con xe máy vừa đi đón hấn, từ đó về sau, hai người ở trên đường ngạo nghễ ngồi máy kéo, dẫn tới các bạn học đều ước ao vô cùng.

Thế nhưng Dương Vĩ vẫn không có từ bỏ cừu hận với Đại Pháo, vẫn như cũ đi quấy rối Nhị Dát, bởi vì hấn cảm thấy Nhị Dát vừa thú vị vừa dễ ức hiếp. Nhưng mà Nhị Dát tưởng bỏ gần như vẫn cho rằng Dương Vĩ yêu thích chính mình, còn thỉnh thoảng thương cảm cho hấn nghĩ rằng hấn không được hạnh phúc.

9. Chương 9 - Kết Thúc Hôn Nhân

Vừa đến một kỳ nghỉ đông, điều này đại biểu Nhị Dát cùng Đại Pháo vừa già thêm một tuổi, ngày đó Nhị Dát ở trường học căng tin ăn cơm, ăn được một khối gạch men sứ, hồi hộp một tiếng, gạch men sứ không cắn nát được, chính mình lại rơi mất mấy cái răng.

Nhị Dát ở nơi đó thở dài hồi lâu, hấn sợ sệt năm tháng trôi qua a, nhớ năm đó chính mình đến trường khi ăn nửa khối gạch còn nhai cho nát đó. răng vẫn là răng, có thể tuổi tác đã không phải tuổi tác năm đó. Năm tháng giống như căng tin làm cơm chảy ra cống ngầm dưới, làm sao cũng không ngăn được bước chân của nó a!

Đại Pháo nhìn thấy trong mắt Nhị Dát âm u, không khỏi vạn phần đau lòng, “Bảo bối, đừng thương tâm, người đem gạch men sứ đến trong miệng ta, ta giúp người nhai, lớn bao nhiêu phúc đều cho người hưởng, lớn bao nhiêu tội đều cho ta được không.”

Nhị Dát con mắt đã ướt ươn ướt, hấn chậm rãi hé miệng, khiêu khích tính đem le lưỡi ra, đầu lưỡi cong lên, chẳng khác nào con cáo già đang khiêu khích hấn.

hành động này khiến Đại Pháo khó thở, Đại Pháo mang Nhị Dát ăn tới trên giường, ép buộc hấn hé miệng, đem đầu lưỡi dò xét đi vào, không ngừng mà tìm khối gạch men sứ. Ở trong cổ họng Nhị Dát phiên vân phức vũ một trận (đảo qua đảo lại), rốt cuộc tìm được vật mình muốn, hài lòng nhai lên, Nhị Dát bỗng nhiên có một loại cảm giác muốn khóc, nhưng bỗng nhiên nhớ tới chính mình không phải rụng một cái răng sao? Răng đâu?

“Đại Pháo, Đại Pháo, ta mất răng rồi, làm sao bây giờ? Mụ mụ trước đây nói cho ta biết, nếu như thay răng phía dưới mà không mang nó ném lên mái nhà, răng phía trên ném xuống cống nước thì răng sẽ không mọc dài ra nữa.”

Nhìn thấy Nhị Dát gấp như con lang mất miếng cừu con, trong lòng cũng theo sốt ruột.”Bảo bối, không có chuyện gì, xem ta, có Pháo Pháo đây, Pháo Pháo ở chỗ này đây! Không sợ! Người nói cho ta biết người rụng răng trên hay răng dưới?”

“Mặt trên.” Nhị Dát một mặt khóc một mặt nói, xem ra người này một lão nhân chân thực cảm tình gần như yếu đuối, giống tiểu hài tử như thế.

Đại Pháo không nói hai lời, chạy đến đường nước ngầm liền bắt đầu sử dụng thức phun pháp. Lập tức ăn bữa trưa vừa này đều phun ra ngoài.

“Lúc này đã được rồi, người không cần lo lắng.” Đại Pháo nói.

Nhị Dát không rõ, một bộ dáng đáp lão già hiểu kỳ.

“Lão ngu ngốc, vừa này khả năng người đem gạch men sứ cùng răng của người đều đưa cho ta, sau đó ta cho nuốt xuống, ta lại tới đường nước ngầm phun ra cho người, này không phải đã làm được sao? May là người chưa nói là mặt trên, bằng không ta có thể phun tới mái nhà đi, ha ha. . . .”

Nhị Dát vừa nghe, lập tức nín khóc mỉm cười, hẳn không biết rằng mình cho Đại Pháo nhai nát như vậy còn có thể dài ra sao? Nhất định có thể, bởi vì sức mạnh của ái tình là vĩ đại.

Năm nay tết đến không thể trở về nhà, chỉ có thể trở về văn phòng. Đại Pháo đáp ứng buổi chiều sẽ cùng Nhị Dát mua pháo, chuẩn bị một ít hàng tết. Từ lần trước sau khi bị bắt gian tại trận, Lưu Phi Dao gần như không hề lộ diện, Đại Pháo cũng không có về nhà lần nào.

Lưu Phi Dao ngày đó trở về nhà vẫn chờ Đại Pháo đến chỗ nàng xin lỗi, sau đó nàng thiết kế mấy kiểu ghen kiểu Pháp, nhìn Đại Pháo cúi đầu nín góc dưới quần gào khóc xin tha. Kết quả Đại Pháo ngay cả cái rắm cũng chưa thả một lần.

Đến cuối cùng Lưu Phi Dao cuống lên, nàng tìm tới Đại Pháo, sử dụng đòn sát thủ —— ly hôn. Nàng không biết này quyết định là để cho Đại Pháo hết thấy thống khổ. Đại Pháo nắm tay nàng kích động nói không ra lời.

Ngày đó vào buổi chiều, hiện trường sự việc như sau:

“Chúng ta ly hôn đi!” Lưu Phi Dao thống khổ khản thiết nói, trong mắt loé ra một tia đắc ý khó phát giác.

Đại Pháo gật đầu.

“Hài tử về ta!” Lưu Phi Dao cầu xin nói, trong mắt loé ra một tia đắc ý khó phát giác.

Đại Pháo gật đầu.

“Hài tử không phải con người!” Lưu Phi Dao xin lỗi nói, trong mắt loé ra một tia đắc ý khó phát giác.

Đại Pháo gật đầu.

“Tất cả tài sản đều về ta!” Lưu Phi Dao gào thét nói, nàng cũng không tin cái này hẳn sẽ thờ ơ không động lòng?

Đại Pháo lắc đầu.

“Ha ha, người rốt cục có phản ứng, vừa nghe đến tài sản lại không được? Ta còn tưởng rằng ngươi là người thanh cao đấy, vì cái ông lão đầu hói kia có thể trả giá hết thấy.” rốt cục có thể cảm giác được đắc ý trong ánh mắt của Lưu Phi Dao.

“Không phải, là ta gật đầu có chút mỏi, vừa nãy hoạt động cái cổ một hồi, ta lại làm lại một chút cho ngươi xem.”

“Ngụy —— Đại —— Pháo, ngươi có tin hay không ta sẽ tự sát?”

“Tin tưởng, nhưng ta biết ngươi chết không được!”

Lưu Phi Dao trong đôi mắt bắn ra ánh sáng xanh lục, cái bụng vô hạn bành trướng, bỗng nhiên phun một cái khí phía sau thổi bay một đám mây hình nấm, nàng dứt khoát kiên quyết từ trên tường lấy ra hai khối viên gạch, hướng về đầu ném tới.

“Phi Dao!”

Lưu Phi Dao nhớ tới Ngụy Đại Pháo chưa từng có như vậy kêu lên tên nàng, nhất thời cảm thấy chết cũng đáng giá.

“Phi Dao, đừng lãng phí thời gian, mau mau đi lĩnh hiệp nghị thư ly hôn đi thôi!”

Đại Pháo giúp Lưu Phi Dao phủi phủi bụi dính trên đầu. Vừa nhìn viên gạch trên đất bị phá nát, cười cùng Lưu Phi Dao nói: “Lần sau đừng ngu như vậy, ta không đền nổi. Hơn nữa sau đó một mình ngươi sẽ chỉ có thể đền bù một mình.”

Lưu Phi Dao một trận cảm động, nhất thời cảm thấy không muốn rời Đại Pháo, nàng cảm thấy cứ thế mà đi ly hôn nàng cũng không cam lòng, dù sao Đại Pháo cùng nàng phu thê hơn 20 năm, ngay ở thời điểm nàng ẩn tình đưa tình mà nhìn Đại Pháo, Đại Pháo cảm giác được nguy hiểm giáng lâm.

“Đại Pháo, ta quá ích kỷ, lời nói mới rồi của ta là nói đùa, người đừng coi là thật, mặc kệ thế nào ta sẽ không bỏ người. Ta biết ta ở nhà phá hỏng hệ thống cung cấp nước uống chính là ta không đúng, người đừng ghen tị, chúng ta vẫn là giống như trước đây được rồi!”

“Không ——” Đại Pháo khóc lóc đánh gục ở Lưu Phi Dao dưới bàn chân, toàn thân đều bởi vì lời nói mới rồi mà co giật.”Nói cho người biết, ta không đáng để người phải làm như vậy, người ta ở sau lưng ta nói con của ta mặt dài như thế chắc chắn không phải do người sinh.”

“Không sao, Pháo!”

“Ta đằng sau lưng người nói người là người không tuân thủ nữ tắc (chuẩn mực đạo đức phụ nữ) nữ nhân, mỗi ngày câu dẫn ông lão.”

“Không sao, Pháo!”

“Ta xem người là người hiền hòa, gần như chán ngấy, người không yêu sạch sẽ, đem bít tất cùng gạo cháo chúng ta ăn đều thả đồng thời, người sẽ không làm cơm, làm được cơm ta đi cho chó ăn cũng làm cho chó cắn, người còn là một người đàn bà chanh chua, ở trên đường một gọi bảo an đều không dám tới. Người ở trong lòng ta còn không bằng Nhị Dát bị bệnh trĩ a.”

“Không sao, pháo!”

“Người, ta cuối cùng chỉ muốn nói, người lớn lên không phải họ Lưu cũng không phải đẹp đẽ.”

“Lăn ——! Ngươi Đại Pháo, người như thế nào có thể sỉ nhục ta đến mức độ như vậy. Người đi đi, đi tìm người sửa chữa hệ thống cung cấp nước uống đi!”

Đại Pháo thụ sủng nhược kinh đứng lên, liên tục lăn lộn bỏ chạy.

Chiều hôm đó, Nhị Dát cùng Đại Pháo cùng đi cửa hiệu tạp hoá mua pháo, Đại Pháo đã giải quyết phần Lưu Phi Dao, ngay cả lỗ chân lông trên người đều sinh động lên, ra tay cũng hào phóng, đi tới tiệm tạp hóa, Đại Pháo móc bóp ra, vỗ bàn một cái, gần như hướng về phía người phục vụ gọi: “Đem ông chủ các người gọi tới, nói khách hàng lớn đến rồi.”

Người phục vụ vừa nhìn tư thế kia, lập tức ngoan ngoãn đi tìm ông chủ. Ông chủ vừa đến, Đại Pháo chỉ vào ông chủ: “Đem hàng tiện nghi nhất của các người đều mang lên cho ta, ta muốn chọn bốn, năm cái.

Ông chủ vừa nghe nở nụ cười nửa ngày: “Người còn rất hài hước, yên tâm, hàng thật đều chuẩn bị cho ngài. Người cũng đừng có tới đây gây cười chúng ta.”

“Ai trêu đùa các người, nhanh đi lấy a, tiện nghi nhất! Vượt qua 20 đồng tiền ta đều mua.”

Ông chủ quay đầu bước đi, quay về chỗ người bán hàng nói: “Mau mau cho hắn mấy cái pháo để cho kẻ ngu si nó về! Cuối năm còn khiến người ta bực bội.”

Nhị Dát cùng Đại Pháo đắc ý mà nhắc theo pháo về nhà. Năm mới đã đến gần, báo hiệu chuyện vui sắp đến.

10. Chương 10 - Vui Mừng Tết Đến

Ngụy Đại Pháo cùng Trần Nhị Dát rốt cục đợi được đến ngày ba mươi tết, hai mươi ba tháng chạp gần hết năm cũ hai người đem văn phòng tiến hành tổng vệ sinh một lần. Không quét tước không biết, đánh quét mới biết, phòng làm việc này lại ở lâu như vậy vẫn là mới như thế. Ngoại trừ trên tường quần hơn 200 tấm mạng nhện, trong chậu rửa mặt mọc đầy rêu xanh ở ngoài, những thứ khác cũng còn sạch sẽ.

Trần Nhị Dát phụ trách chùi pha lê, hắn ngoại trừ dùng khăn lau, còn tìm đến cái dao nhỏ, sử dụng cái xẻng. Hết sức chăm chú ở nơi đó sát sát, giống như một người phụ nữ đảm đang tạo được một bầu không khí ấm áp gia đình. sau lại giống như một kẻ lang thang trên đường phố cầm cái xẻng đi tìm kiếm cuộc sống riêng của họ.

Đại Pháo nhìn hần đến chảy chảy nước miếng, Nhị Dát chính là Nhị Dát, đều già đến độ này vẫn làm cho người ta mê luyến. Nhị Dát sau khi lau xong như một đứa bé nhảy nhót, cười ha ha liên tục.

“Đại Pháo Đại Pháo người mau đến xem cái này, đối diện tầng của chúng ta không ngờ lại nhiều tầng lầu như vậy, oa, pha lê sạch bong như thế, chúng ta có thể nhìn rõ ràng lúc nào là ban ngày, lúc nào là đêm đen. Thật vui về!”

“Nhìn người cười đến không có đức hạnh như thế? Ngần ấy tiểu thành tích mà đã kiêu ngạo thành như vậy. Người nếu nhìn thấy thành tích của ta không bị hù chết mới là lạ?”

“Là cái gì, ta muốn xem, ta muốn xem.” Nhị Dát chui qua muốn thưởng thức thành quả của Đại Pháo.

Đại Pháo muốn ngăn hần, thế nhưng đại não lão hóa lập tức chưa kịp phản ứng. Nhị Dát thấy thành phẩm chưa thành của Đại Pháo gần như kinh ngạc nói không ra lời, “Trời ạ, Đại Pháo, người có biết người vì chúng ta làm cái gì không? Ta thật yêu người, ta cảm thấy ta không xong rồi, ta hạnh phúc ngay cả chết tâm đều có. Ai u, dịu ta một hồi!”

Nhị Dát run run rẩy rẩy ngồi xuống, Đại Pháo trong lòng rất là tự hào về bản thân mình. Hần đối với kết quả này quá thoải mái, may là chưa hề sống chết làm cho xong lại cho Nhị Dát xem, bằng không Nhị Dát không chừng gần như chịu không nổi.

Hiện ra ở trước mặt Nhị Dát chính là một cái tivi trắng đen 16 inch, hần mang tới phòng này từ năm đầu tiên, TV là hảo hảo ở nơi đó, sau đó Nhị Dát yêu thích hướng về phía trên tivi, bởi vì hần cảm thấy trên tivi diện tích rất lớn rất rộng, có thể để thật nhiều thật nhiều đồ vật.

Ngay sau đó, hần liền đem tất thối, chuỗi tiêu, túi đựng đồ, hết thảy đều gộp lại đặt trên tivi, bên cạnh. Dần dần lâu ngày, những thứ đồ này càng ngày chồng càng nhiều, TV cũng là do nhiều loại rác rưởi bao trùm phía trên nên lâu ngày không thể tìm ra được, vì vậy mà cũng tập xó vào đấy.

Lần này Đại Pháo cũng ngẫu nhiên mới phát hiện, hần thấy được bên trong chồng mục nát đó, trong lòng vẫn ôm một tia hi vọng nhìn thấy thứ gì đó có thể ăn, hần bối loạn một hồi, mới hơn 20 phút vợ được đến cái TV, vốn muốn đem nó mang đi ra cho Nhị Dát một niềm vui bất ngờ. Nhưng đáng đáp như vậy ắt hần cũng đủ rồi.

Đại Pháo cùng Nhị Dát làm một buổi trưa, cuối cùng đem TV hoàn toàn nhỏ ra, ha ha, lần này tết đến có thể xem cảnh người ta đón tết rồi. Hai người đều hưng phấn đến không chịu được.

Đến buổi tối, hai người đồng thời làm vằn thắn. Đại Pháo phụ trách hòa bột, Đại Pháo cùng 5 kg bột, nhào bột xong, vừa đi vào bồn rửa cọ rửa sạch 4kg bột dính trên tay. Nhị Dát phụ trách nặn, bởi vì vẫn là một người sống, tay nghề Nhị Dát không phải là tốt bình thường, nhìn những mỗi cái sủi cảo đều là hình dạng không giống nhau, một cái như đầu đường mèo hoang, một cái vừa giống như thỏi vàng ròng. Đại Pháo hài lòng vô cùng, trong lòng thầm khoa trương chính mình không có khả năng làm được như Nhị Dát.

Nhìn dáng vẻ chăm chú của hần, lông mi dày đặc buông xuống mí mắt, trên mặt mông lung ý cười, Đại Pháo cả người khô nóng lên, nhưng là đang phải làm việc, Đại Pháo nỗ lực khắc chế chính mình.

Nhị Dát xoay đầu lại. hài lòng nở nụ cười, nếp nhăn trên mặt vo thành một nắm.

Đại Pháo linh cơ hơi động: “Nhị Dát, người đem nụ cười chỉnh lại xán lạn một điểm, đem răng người lộ ra.” Nhị Dát nghe lời nghe theo, lần này được rồi, Đại Pháo lộ ra hàm răng vàng, dục vọng của chính mình rốt cục bị đè xuống.

“Đại Pháo, xin lỗi, ta không thể đem sủi cảo bao thành một hình dạng, ta nỗ lực, nhưng là vẫn không được.”

“Không có chuyện gì, bảo bối, người đã rất đáng gờm, không có khác biệt lớn, lại như trâu cùng đàn, khác nhau ở chỗ nào? Kỳ thực ta cũng có lỗi với người, vừa nãy ta nhìn thấy bột không có dính liền với nhau, liền dùng 502. Người sẽ không trách ta xa xỉ lãng phí chứ?”

“Đại Pháo, không cần nói xin lỗi, vừa nãy sủi cảo của ta bọc không được, vừa nãy còn mang 502 ra dùng dùng, hi hi. . .”

Hai người thật vui vẻ gói kỹ sủi cảo, buổi tối cùng ăn khỏi nói có bao nhiêu hạnh phúc, sủi cảo thật cứng rắn, cắn thật mạnh khiến nhân bánh tan ra , bọn họ cảm thấy vậy cũng giống như ái tình bọn họ, kiên cường, tuy rằng không bị thể nhân cho phép, nhưng cũng còn muốn vẫn chấp nhất, như thế, vĩnh viễn cắn tới nhân bánh còn không bằng tìm kích động.

bột rất là dính răng, bọn họ cảm thấy dùng cái này để hình dung cảm tình như keo như sơn của bọn họ không thể nào thích hợp hơn. Đại Pháo còn đang cố ý ẩn giấu bên trong sủi cảo một nhãn đồng, đây là hắc đã điều hắc đã từng đáp ứng Nhị Dát, ngày hôm nay ở cửa hàng bên ngoài đã thấy cái nhãn này, Đại Pháo tâm kích động mà mua đồ. Hắc hi vọng Nhị Dát có thể ăn được.

Kết quả buộc Nhị Dát ăn hai bát lớn sủi cảo, cũng không ăn đến được.

Cuối cùng Đại Pháo vỗ vỗ cái trán đã nhăn thành một đoàn, hối hận vạn phần.

“Xong, nhất định là đang ở trong nồi, do da nhân bánh mỏng quá, nhân bánh đều lộ ra, chắc chắn lúc ấy quên dùng thêm 502. Vừa nãy ta xoay nồi nghe thấy đinh đương một tiếng, có đồ vật từ trong nước di chuyển, nhãn của ta, ô ô. . .”

Đại Pháo như một đứa bé mà gào khóc lên. Tiếng khóc rất bi thương, đến nỗi với đem hàng xóm 3 bên đều nghe tới.

Nhìn thấy bên ngoài tụ có bốn, năm mươi người, Đại Pháo cũng không tiện khóc, cuối năm, khóc lóc không may mắn. Tuy rằng trong lòng vẫn là rất đau lòng chiếc nhãn kia, nhưng vẫn là mạnh mẽ nhịn được.

Đồng thời nhìn xuân muộn, thời điểm gần đến 12h, hai người cùng tới vùng đất trống trường học thả pháo, Nhị Dát cầm đốt pháo, cứ đốt một cái tiếp một cái, tiếng sấm rung trời. Đại Pháo đốt một cái pháo hoa, mặc dù không bay lên mà cháy trên mặt đất. Đêm quần Nhị Dát cũng đốt, nhưng bọn họ vẫn rất vui vẻ, rất ít khi được náo nhiệt như thế. Hơn nữa năm nay bọn họ là những người yêu nhau nhất đã được cùng nhau.

Một năm mới, lại một khởi đầu mới.

====Kết thúc====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-an-sao-lo-xuat-bai>